

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Overskou, Thomas.; musikken af Siegfried Saloman.

Titel | Title:

Diamantkorset : Syngespil i tre Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Forlagt af H. J. Bing & Søn, 1847

Fysiske størrelse | Physical extent:

114 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

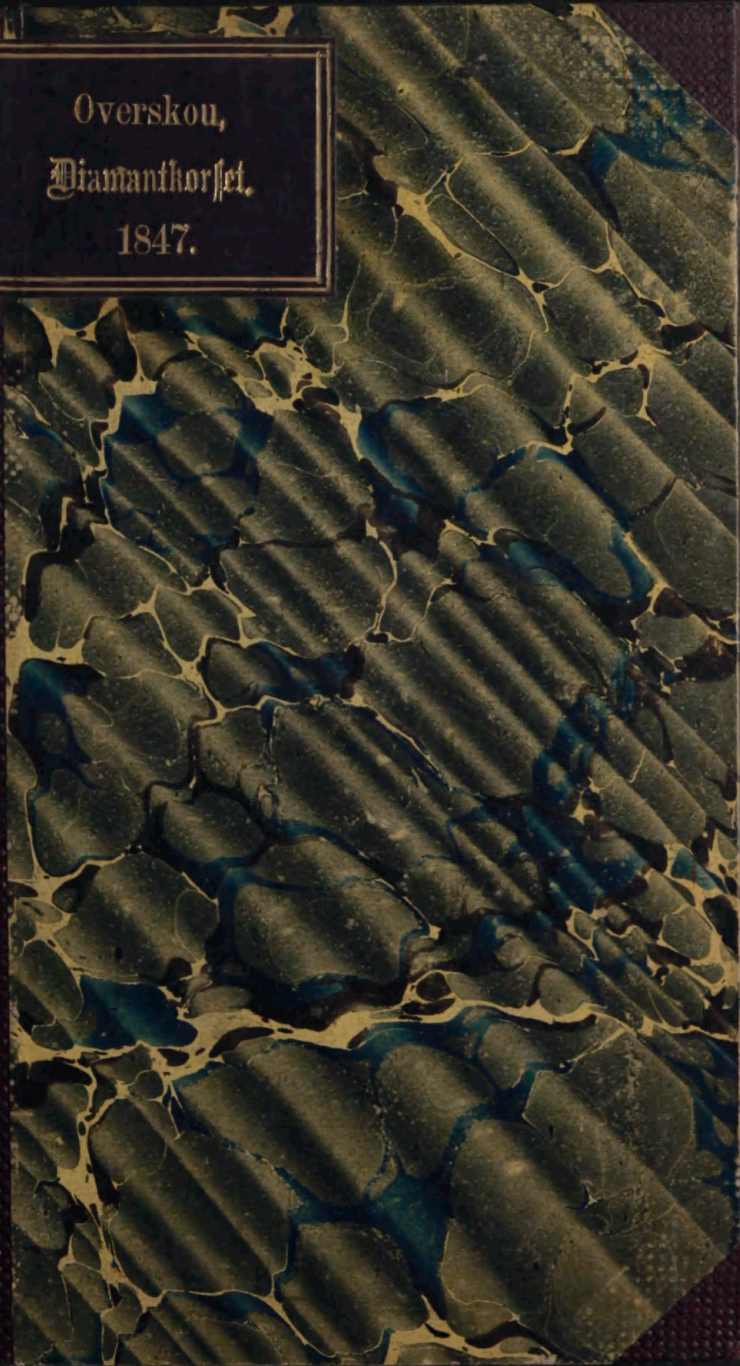
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Overskou,
Diamanthorset.
1847.

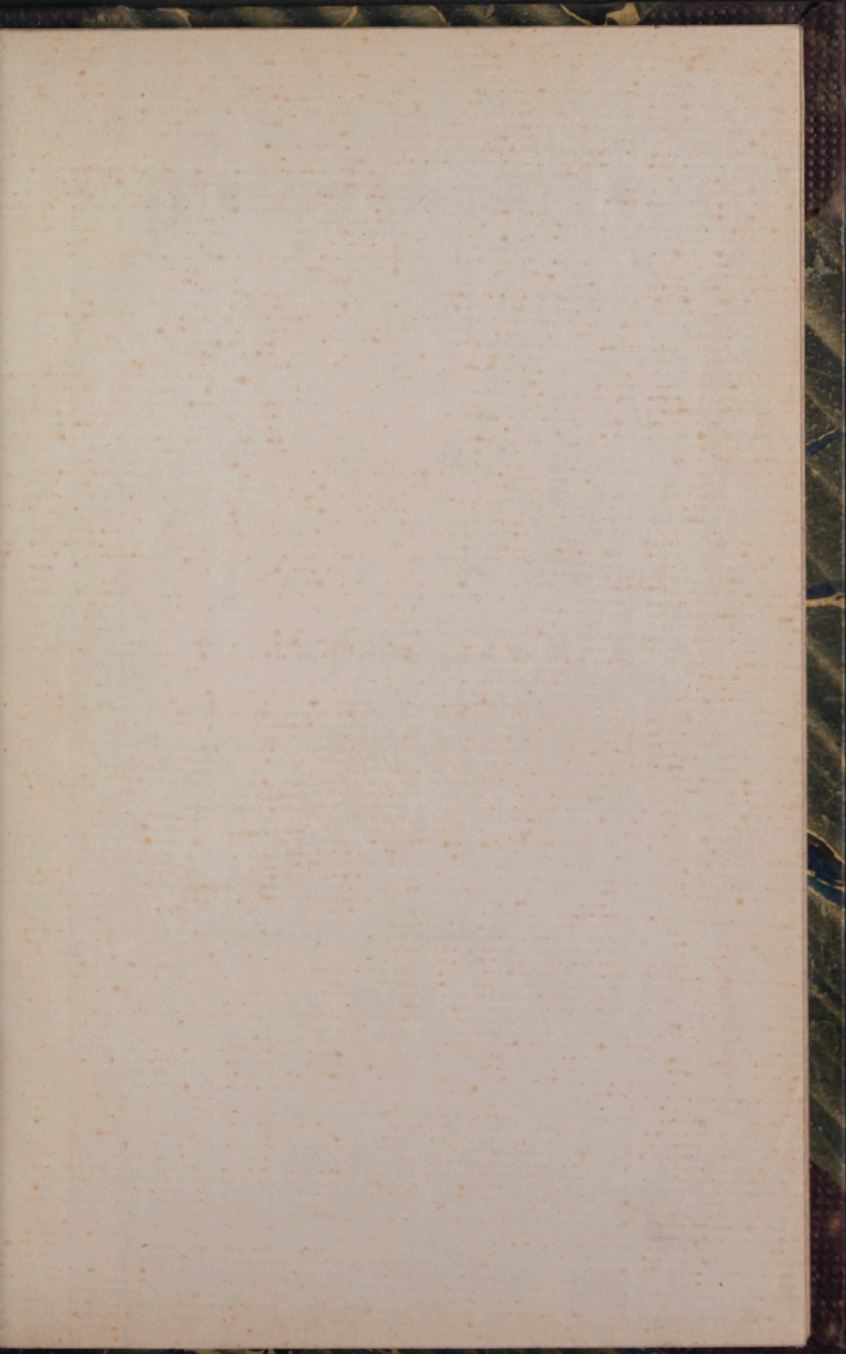
55, - 181.

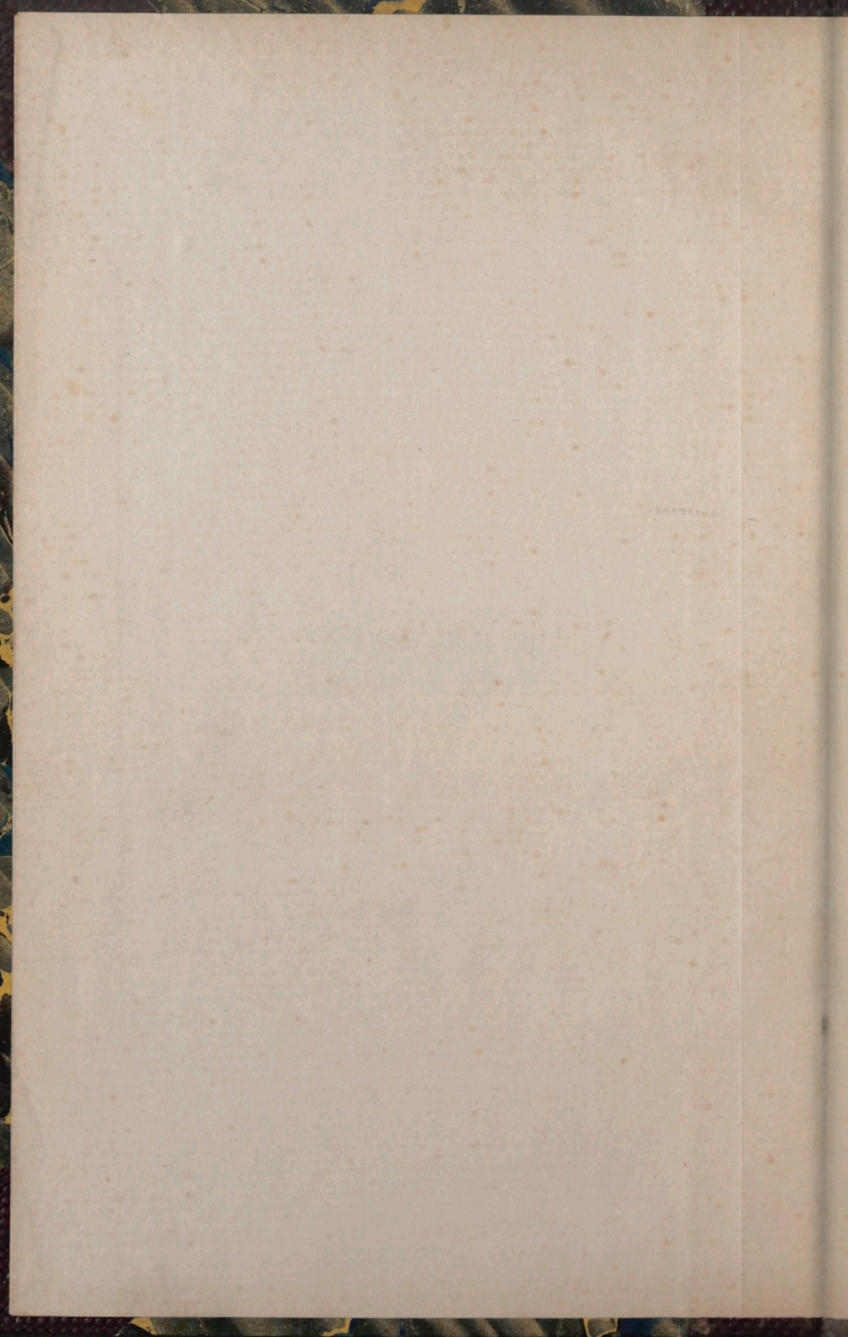
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020346605

Diamantkorset.

Syngespil i tre Acter

af

Ch. Overskou,

Musiken af Siegfried Saloman.

Kjøbenhavn.

Forlagt af H. J. Bing & Son.

Trykt hos Bianco Luno.

1847.

Diamantkoffer.

Copyright in this

by

of the

of the

of the

of the

1871

D i a m a n t k o r s e t .

Syngespil i tre Acter.

Personerne.

Kurakof, russisk General.

Wilhelm Stauff, Capitain i preussisk Tjeneste.

Therese, hans Søster.

Gigoti, Directeur for en Liniebandserbände.

Mademoiselle Zephyrine, } hans første Kunstnere.

Baduto,

Equilibrister.

Tjenestefolk.

Bønder.

Handlingen foregaaer i Schweiz, i Aaret 1814.

Første Act.

En Plads foran et gammeldags, men smukt Baaningshuus ved en Forpagtergaard. Til Døren fører en Steentrappe, der gaaer fra begge Sider og er forsynet med Rækværk. Dybest i Baggrunden sees et Vandfald i en Flod, som gaaer tværtover Skuepladsen. I Forgrunden tilvenstre en Græsbank.

Første Scene.

Bonderfolk i Høitidsdragt, stirer efter Therese.

Chor.

Hojo, trala dirada, hojo!
Fra Kampen iler han tilbage
Til hjemlig Arne, frelst og glad,
Lad Echos Stemme ham modtage
I Hjernet med hans BarndomsDvad!
Hojo, trala dirada, hojo!

Therese,

(i landlig Høitidsdragt, træder rast ud af Huset paa Trappen og
istemmer sjeleglad:)

Hojo, trala dirada, hojo!

(kommer ned og omfavner i sin Glæde Store og Smaa.)

Snart har jeg ham atter! — o deler min Lykke!
 I Fryd nu opløse sig Smerte og Savn! —
 Min elskede Broder! snart skal jeg Dig trykke
 Med Jubel, med Beemod igjen i min Favn!

Romance.

1.

Han skal ei skue meer det Die,
 Som fulgte ømt hans Barndoms Fjed;
 Vor fromme Fader fra det Høie
 Seer paa vort Gjensyn useet ned!
 Dog bort med Taarer! fulgt af Hæder
 Han frelst det elskte Hjem betræder!
 Som flink Sergeant han drog sit Sværd —
 Tænk, som Captain han kommer her!

Alle.

Hvad, som Captain han kommer her?

Therese.

Ja, som Captain han kommer her!

2.

Hans Billed for min Fader svæved
 Da Dødens Nat om Diet laae;
 Mit Hjerte Angsten gjennembæved
 Naar jeg i Tanken dræbt ham saae —

Men Naadens Gud har ham ledsaget
 Paa Farens Bei i Vaabenbraget;
 Vi gjensees atter; han er nær
 Og som Captain han kommer her!

Alle.

Tænk, som Captain han kommer her!

Therese.

Ja, som Captain han kommer her!

Chor.

Hojo, trala dirada, hojo!
 Fra Kampen iler han tilbage
 Til hjemlig Arne, frelst og glad,
 Lad Echo's Stemme ham modtage
 I Hjernet med hans Barndoms Dvad!
 Hojo, trala dirada, hojo!

Anden Scene.

De Forrige. Wilhelm.

Wilhelm (endnu udenfor).

Hojo, trala dirada, hojo!

(træder ind og kaster sig i Thereses Arme).

Wilhelm.

Henrivende Toner, som fløi mig imøde
 Med tusinde Minder om Barndommens Lyst,
 Jeg hørte Jer kalde, og Taarerne fløde! —
 Kom Søster, o kom til mit bankende Bryst!

Therese. Bønderne.

engang.

Velkommen, velkommen! o her skal Du møde
 I hjærlige Blikke den helligste Lyst!
 Med Smerte det sidste Farvel vi Dig bøde,
 Med Jubel vi trykke Dig nu til vort Bryst!

Wilhelm.

Du, hvem mit Held var Dydens Løn,
 Ei meer Du favner ømt Din Søn!

I Dødens Bolig

Du, trætte Vandrer, hviler sødt,
 Dig Livets Daad gjør Leiet blødt

Og Slumren rolig,

Men død er ei Din Kjærlighed,
 Om Dine Børn den svæver ned!

Wilhelm. Therese.

Nei, død er ei Din Kjærlighed,
 Om Dine Børn den svæver ned!

Bønderne

(omringe Wilhelm jublende og svinge Hattene).

Oldingens Trøster og Ynglingens Ven,
 Modtag en Hilsen af Hjerternes Fylde!
 Bær os nu Herre! vi glade Dig hylde!
 Hurra! velkommen til Hjemmet igjen!

Wilhelm.

Arie.

Ha, med Eders Held og Lykke
 Vil jeg nu mig Livet smykke!
 I vor skovomkrandste Dal,
     Blomsterkronet,
     Sangomtonet,
 Kjærlighed kun herske skal!

Alle.

Kjærlighed kun herske skal!

Wilhelm.

Zubler, dandser om dens Trone,
 Knæler for dens Guddomsragt,
 Lader Glædens Hymner tone,
 Haand i Haand med Varme lagt! —
 Druens Purpurblod skal strømme,
 Vi vil Loftets Bæger tømme,
 Knytte Kjærlighedens Pagt!

Alle.

Vi vil Loftets Bæger tømme,
 Knytte Kjærlighedens Pagt!

(Bonderne ile ud tilheire).

Tredie Scene.

Therese. Wilhelm.

Therese (staaer Wilhelm, som vil følge de Andre). Bliv, bliv! — lad mig dog ret nyde den Glæde at see Dig.

Wilhelm. Men vore Gæster —

Therese. For dem er der sørget i den store Læde, siden ville vi dele deres Glæde, men nu — i fire lange Aar har jeg ikke seet Dig. Netop da jeg ret begyndte at føle hvor inderligt jeg holdt af Dig, sendte Fader Dig til Militairskolen i Berlin — hum, det var lige som han med eet blev bange ved at see os ellers hinanden!

Wilhelm. Ak, at jeg ikke kunde modtage hans sidste Betsignelse!

Therese. Den hviler over Dig. Da han i Spidsen af vore Bønder kæmpede som en Løve, for at forsvare Slottet imod Mordbrænderne, og Kuglen traf hans Bryst — han angstrengte sig hestigt for at tale; kun eet Ord kom over hans Læber, det var: Wilhelm. Dog bort med alle mørke Grindringer i Dag; Gud har bevaret Dig —

Wilhelm. Ja, Therese, og ved vor Moder.

Therese. Hvad mener Du? Hun, som døde strax efter Din Fødsel —

Wilhelm. Har i Slaget ved Brienne døvet den Riffelfugle, som ramte mit Bryst.

Therese (i heftig Bevægelse). Hvad! — en Kugle — Dit Bryst!

Wilhelm. Da vi stormede en fransk Forhugning, blev jeg truffen her —

Therese. Og saaret?

Wilhelm. Nei! der havde et Saar været Døden. (Ibet han fremtager en Kobber-Medaillon af sit Bryst.) Den matte Kugle prellede af mod denne gaadefulde Amulet.

Therese (lettet). O min Gud! (med Begeistring) Ja, ja, Du har Ret: det var vor Moders Aand, som omsvævede og beskyttede Dig. Fader har ofte sagt mig, at da han, efter hendes Død, fandt denne Medaillon, med de uforklarlige Tegn, hængende om Din Hals, vilde han, at Du bestandig skulde bære den, som et Minde om hende, endskjøndt den er uden Værdi og formodentlig kun har været Dit Legetoi. Han paastod altid, at den engang vilde bringe Dig Lykke.

Wilhelm. Den har alt gjort det — (kysser den.) og skal aldrig forlade mig. (Stikker den igjen ind paa Brystet.)

Therese. Men dog ikke mere behøve at beskytte Dig mod fjendtlige Kugler; thi, ikke sandt, nu vil Du blive her, bestyre Godset og — ?

Wilhelm. Leve for Dig — ja!

Therese (kaster sig om hans Hals). Og jeg kun for Dig!

Duet.

Begge.

Her, hvor sig, rig og skjøn,
 For Friheds raske Son
 Naturen aabenbarer,
 Jeg leve vil for Dig!
 Her flyer os Livets Farer!
 Paa Tidens snelle Strøm
 Du i en yndig Drøm
 Skal vugges hen med mig!

Wilhelm.

Naar Morgensolen gløder
 Paa Alpetindens Sne —

Therese.

Mit Blik den henryft møder;
 Den skal hos Dig mig see!

Wilhelm.

Da vaagner Liv og Glæde!
 Fra Bjerg og Dal og Bang
 Ombølges Jeens Sæde,
 I Echos milde Klang,
 Af travle Skarers Sang!

Therese.

Men ud paa Længslens Vinger,
 Naar Stjernen glimter frem,

Hun slagrer let og bringer
 Dig, under Chor af dem,
 Til Trylleslottet hjem!

Begge.

Dg der iler Aftenen bort i en Fest,
 Hvor den er vor første, vor kjæreste Gæst,
 Som morer sig bedst!

Wilhelm.

I Rankernes Ly
 Sig Knøsene leire
 Dg Gæstfrihed feire
 Bed Bægernes Gny!

Therese.

Med Markblomsters Krands
 Om slagrende Lokker
 Sig Pigerne flokker
 Til hvirvlende Dands.

Begge.

Skalmeierne lyde!
 Mod Jubel og Latter
 Sig Tonerne bryde
 Dg fremsvulme atter

Til Droslen i Matten hensuller sit Dvad,
 Da skilles vi ad,
 For ved Morgenens Gry
 At samles til Glæde paa ny!

Wilhelm. Men min Gud, i Glæden over at see Dig glemmer jeg alt. Er General Kurakof kommen?

Therese. Hvem? General —

Wilhelm. Kurakof; en tapper Kriger — Russer — men elskværdig! og et Hjerte — det pureste Guld. Da jeg første Gang saa ham — det var den lykkeligste Dag i mit Liv — (spøgende idet han omfavner Therese). med Undtagelse af denne.

Therese. Og hvor var det?

Wilhelm. Ved Laon, ti Skridt fra den franske Gardes Bajonetter.

Therese (vender sig gyssende bort). Ah!

Wilhelm. Generalen gjorde med sit Regiment et Indhug paa en stærk Quarré; den stod rolig, fast, som en Klippe i det brusende Hav, indtil han var lige foran dens Bøsssepiber, men da — „Reiseren leve!“ og en Salve, der strakte Hundreder til Jorden og tvang de Dyrige til Tilbagetog. Generalens Hest var skudt, og neppe fik Franskmændene Die paa hans Uniform og Stjerne, saa var han deres Kuglers eneste Maal. Jeg havde med en Snees Jægere besat en Lade tætved; jeg saaede Nederlaget, saaede Døden svæve over en kjæk Officeer — Fremad Kammerater! Som et Lyn kastede vi os foran Franskmændene; de overøste os med en Kugleregn; tre af mine

Tappre bleve saarede, men vi rev Generalen med os tilbage til vor Post — han var frelst!

Therese. Og Du — Du?

Wilhelm. Et Streiffkud i den venstre Arm — Intet imod den Lykke, min Forvoenhed skænkede mig. Generalen viser mig det inderligste Venfskab og da jeg reiste fra Paris til Berlin, for at tage min Afked, lovede han at besøge mig her i disse Dage, for at finde Deeltagelse i en Kummer, der ofte overvælder ham, endskiøndt han søger at skjule den.

Therese. Vi maae ret søge at opmuntre ham. For det første, hans Bærelser —

Wilhelm (levende). Han maa boe paa Slottet.

Therese (ivrig). Det gaaer ikke an. Fader har altid sagt: „Det er ikke min Eiendom: jeg har kjøbt det for min ædle Herres Penge; skulde jeg engang være saa lykkelig at see ham igjen, da staaer det færdigt til hans Modtagelse; jeg er kun hans Forpagter og har Ret til at vise Gjæstfrihed i min Forpagtergaard, men ikke paa hans Slot.“ Generalen boe der?!

Wilhelm. Naa, lille Brushoved, Du har Ret, og vi — (man hører Forspillet til det følgende Musikstykke.)
Hvad er det for en Stei?

Therese (seer ud). Gudssets Folk strømme herhid — skulde det være ham?

Fjerde Scene.

De Forrige. Bønderne, i glad Bevægelse. Strax efter Bændens Optog, med tyrkisk Tromme, Trompeter og andre Instrumenter. **Gigoti** gaaer i Spidsen; derpaa **Zephyrine** og **Baduto**; efter dem, parviis, **sex andre Equilibrister**, to Truentimmer og fire Mandfolk.

(Gigoti bærer en gammel Straahat omvunden med Sørgeslor, en Rankens Frakke med et lille Slag, en rød guldbroderet Spencer, hvide Mammelukbeenklæder og Snorestøvler; Zephyrine er pyntet med en Barret, som er optrampet med en rød Fjer, og har, under en gammel, løsthængende graa Kappe, en Phantastiedragt og Iyselblaae Mammeluffer; Baduto bærer en sort Barret med Fjer, polsk Frakke, gule Tricot-Beenklæder og Snorestøvler; Equilibristerne ere ligeledes klædt halvt i Costume og halvt i gamle daglige Klæder.)

Bønderne (klappe i Hænderne).

Hejsa, falderalalala!

Gamle Gigoti er kommen hertil!

Atter med Liniedands, Krumspring og Spil

Han og hans Bande fornøie os vil!

Falderala, han er her igjen!

Tys, hør kun Trommen! de komme herhen!

(Optoget kommer i March. Gigoti stiller sig i Midten af Skuepladsen; Zephyrine paa hans ene, Baduto paa hans anden Side; det øvrige Selskab omgiver dem i en Halvkreds.)

Gigoti

(træder et Par Skridt frem, tager Hatten af og bukker dybt til alle Sider).

Arie.

Min forærede Publik!

To Mar — à peu près — fra Tiden forgit

Da jeg var her sidste Gang

Pour vous faire mes compliments!

Med ganskt ny Trupp' — ah, en Mirakel! —

Jeg, Klokke syv, gjør en stor Spektakel.

I gammel Bogenskuur Theatren er

Dg ott' Skillinger kost' Enhver!

(der hundres paa Trommen.)

Equilibristerne (straalende til deres Musik).

Med Amtmandens naadige, høie Bevilling,

En ny og brillant, extra stor Forestilling!

Entreen kun otte Skilling!

Courage! Courage! vi haabe, vor Kunst

Skal vinde det ærede Publicums Gunst!

Bønderne.

Vi komme, vi komme

Dg fylde Jer Lomme!

Herlige Løier! det maae vi see;

Der bliver Noget, hvoraf man kan lee!

Gigoti

(tager Placaten frem og fryer sig).

Min affiche — merveilleuse! — Høre paa!

Verden aldrig Mage faae!

(sætter Brillerne paa og regner op :)

Mamsel Zephyrine

Først dandse paa Line

Med Tøndrebaand, Faner og Flaske og Glas;
Baduto derefter

Gjør Kunstler med Kræfter

Dg bærer os Alle mens 'an spiller Bas;

Saa begge To dandse

Med Ho'det paa Krandsse —

Eh non!

Paa Ho'det med Krandsse,

Som Zephyr og Flora en grand pas de grace;

Saa skal andere Fire —

Ah — ça ne vaut pas dire!

Men saa vil Mamselle, med Hjelm og Kyrdas,

Dands' en Pastorale

Med Saltomortale

Dg —

Bønderne (ivrige).

Hvor er Bajas?

Gigoti (viser bedrevet sin Hat).

Ah, sort fatal! — See her! — en grumme, grumme
Stød!

For otte Dag' Bajas er blive ganske død!

Bønderne.

Ha!

Det var tungt! — Bor Glædes Kjerne,
Paa Kunstens Himmel første Stjerne,

Bønderne og Equilibristerne.

Bajas er død!

Gigoti (terrer Vinene).

'an er død!

Recitativ.

(begeistret.)

Mais ce cantique funèbre til 'ans
mémoire

Den er 'ans 'æder — 'ans Ros — 'ans største
gloire!

Et, mes amis, bien que je sôl, jeg iff' erstatt' den
rare Mand,

Pour vous servir — jeg gjør mig selv Bajas —
saa godt jeg kan!

Bønderne.

Bravo, Hr. Directeur! det var ret!

Gjør De blot Tav, som kan vække vor Latter,

Saa skal De see, at vi Kunstneren skatter!

Leve Bajas! vi taer Alle Billet!

Gigoti,

(Som under Choret er gaaet frem og tilbage med stor Alvor, svinget pludselig Hatten).

Allons, allons! courage! courage!

Bær saa artig! entrez!

Smukke Ting De skal see!

Vi paa Ho'der kan gaae,

Dg mens Tromme vi slaae

Gjøre Spring

'eelt omfring,

Ram, tam tam fra en 'oi Trampoline!

Courage!

Jeg vil dansse paa Eg,

Flyve gjennem en Bæg

Dg paa Liniens Snoer,

Som en Andre paa Jord,

Nok saa raff

Molinass

Tatata med min Bedstemoer trine!

Courage!

Messieurs et Mesdames, en Begynder De seer!

Åh — ikke for 'aard, 'an med Tid kan bliv' meer!

Paa Ho'ed og paa Been produceer sig 'an vil

For Parterrens Klap Klap og for Damernes Smil!

Allons! allons! courage, courage!

Billets! billets! ranpanpatapan!

Monsieur Bajas! ah vlin vlan! Hurra!

Gigoti, Equilibristerne.

Liniedands, Kuglespil, Volter og Spøg!

Allt har vi med! skjænk os dygtigt Besøg!

Bønderne.

Selskabet leve! dets Kunst og dets Spøg

Skal nok i Aften faae dygtigt Besøg!

(Bønderne ile glade bort).

Femte Scene.

De Forrige uden Bønderne.

Gigoti (til Equilibristerne). Nu jeg vil bank' paa min gammel Ben; 'an imrevæk give Logis og Leve-maad' min 'eel Bande. Ah, det er en Mand — en Mand — enfin, en Mand saa stor — oh! (seer Therese, som med Wilhelm har truffet sig tilbage under den foregaaende Scene.) Mon Dieu, Therese — Mamsel Therese! ah, quel plaisir (seer Wilhelm.) eh, he he he og Mr. Wilhelm — den lille bitt' Wilhelm capitaine — o, jeg er meget lykkelig! (omfavner Begge paa eengang og hopper af Glæde.) — Men gode Faer Stauff — hvor er 'an! Gammel Papa! — hvor er gammel Papa?

Therese. Hvad, Hr. Gigoti, De veed ikke, at han er død?

Gigoti (lynslagen.) Død?! — min bedst' Ven!
— miséricorde! 'an er død?!

Therese. Allerede for halvandet Aar siden.

Gigoti. Jeg er gaaet paa Kunst i Ungarn, i Böhmen og 'ar inge Ting vidst! D, jeg 'ave stor Sorg — grand malheur! Krig overalt — Inge see paa Kunst, mine Peng' være meget smaa bitt', og min gammel Ven — perdu! (viser Patten.) min store Mand, min Bajazzo — perdu! (fortvivlet.) par conséquence, jeg mig selv — perdu! (tørter Dinene.)

Therese. Min Fader holdt meget af Dem, og alt hvad vi kunne gjøre —

Gigoti (tager hende under Sagen.) Jeg veed, smukke Børn, jeg veed! — Enfin, nu den 'eel stor' Gods med all' de Penger bliv' Deres og Deres Broders.

Wilhelm. De tager feil; Fader har indtil sin Død ventet at Grev Löwenthal engang kom og —

Gigoti. 'an komm' aldrig! — perdu aussi! — Jeg 'ar 'am iff' kunne find'.

Wilhelm. De har altsaa søgt ham?

Gigoti. Om jeg 'ar! i 'eel Verden, som smaa lill' Knappenaal, men (blæser over Haanden.) pshyt! — ganst' bort'!

Wilhelm. Men af hvad Grund har De —?

Gigoti. En andre Gang, en andre Gang; nu — jeg er Directeur og all' min Selskab inge Mad.

Therese. O, Selskabet skal finde alt, hvad det
behøver. Kom De med mig!

Gigoti. Ange tutélaire! (til Equilibristerne.) Allons,
mes enfants! (gaaer mod Huset med Wilhelm og Therese; de sex
Equilibrister ise efter dem, men Zephyrine bliver liggende paa Græs-
banken, hvor hun har kastet sig; Gigoti bemærker det og iler tilbage.)
Ma mie, jeg byde min Arm.

Zephyrine (bliver liggende.) Jeg vil blive her.

Gigoti. Men, søde, lill' Rin', en dækket Bord —

Zephyrine. Jeg vil blive her; (heftigt, ibet hun
reiser sig halvt op.) jeg vil! (lægger sig igjen.)

Therese (som med Wilhelm har fulgt Gigoti; venlig). De
har ikke godt af —

Gigoti. Chut! ikke tal' meer til 'end. Hjælp
iff! 'un er stiv lill' Satan! men paa Lin' — ah!
charmante! De Dandsrerinder tilfods kan løb' med
sin ene Been om sin andre Been, kan snurr' Top i
en Pirouette — inge Ting! la Zephyrine paa Snoer
gjøre Kolbøtt' rundt omkring sig selv comme ça og
— pas! attitude paa Taa comme ça! 'un spring
op i Luft og bliv' der til naar jeg siige: ma petite,
s'il vous plait, komme neer igjen! — Store, store
Kunstnerind'! — 'un maa 'ave sin caprice! (byder
Therese Armen.) Mademoiselle! — (til Equilibristerne.)
Allons! (de gaaer ud.)

Sjette Scene.

Zephyrine (liggende), Baduto (som har staaet, med Armene overfors, lænet op mod et Træ, og betragtet hende.)

Baduto (gaaer, efter en lille Pause, hen til hende; med Æmhed).

Zephyrine!

Zephyrine (liggende; bestandig i en mut, trodsig Tone.)
Hvad er det?

Baduto. Du er i ondt Lune.

Zephyrine (sætter sig rast op paa Banken; heftig). Det er jeg, ja! — men hvorfor? hvorfor? det veed jeg ikke engang selv.

Baduto. Men jeg. Du har ikke mere Dit Perlebaand.

Zephyrine (i sin forrige Tone). Saa? — og hvoraf veed Du det?

Baduto. Jeg belurede Dig i Kroen, vi kom fra. Du forærede det til den brandslidte Bondedone.

Zephyrine. Om saa var? Parbleu, hvad jeg gjør, det gjør jeg fordi jeg vil! Hun havde ikke reddet andet, end fire nøgne Børn; jeg —

Baduto (rast). Du havde gjerne givet hende ti Perlebaand, hvis Du havde havt dem. Men —

Zephyrine (heftig). Men —?

Baduto. Derfor kan Du gjerne ærgre Dig over at Du ikke mere selv har noget.

Zephyrine (springer op). Ah Du — (vender sig fra ham.) er en Zigeuner.

Baduto. Ja vist, jeg forstaaer Sandsigerkunsten; jeg skuer Dig i Hjertet. Det krænker Din Stolthed, at Du nu ikke mere kan blænde Tilskuerne med den Smule Perlebaand, og Dit Hjerte — skammer sig ved, at Din Stolthed faaer Dig til at angre Din Gæymildhed.

Zephyrine. (balsheit). Du har onde Dine.

Baduto. Kun skarpe. (lystig.) Du er et Barn! Var det i en prægtig Circus, hvor elegante Herrer og fraalende Damer lorgnerede os — lad gaae! men i et Bognskuur, hvor en Flok Bønder — ah!

Zephyrine (vender sig heftig imod ham; med Foragt). Gjøgler! — Du aspæsser Din Kunst efter dem, der gabe paa den? (med stedse tiltagende Ild.) Det er ikke Kunsten, som river Dig op paa Linien, ikke Kunsten, som giver Dig Mod og Begeistring til forvovne Spring. Mit Publicum er det samme overalt! hvor jeg dandser (heftig.) hvor, der er altid Gen, som forstaaer min Kunst, som henrykkes naar jeg gjør det Største — det er mig selv! Det er for mig jeg dandser; for at behage mig, og naar jeg efter en rast tour de force kan sige til mig selv: Corbleu, Zephyrine, det var godt! — ah, lad Tilskuerne være

hvem de vil, de maae, de skal juble: Bravo! og
(med Energie.) Diavolo, saa er jeg lykkelig!

Duet.

Baduto (henrykt).

Ha, hvilken Ild! — o, fortryllende Dvinde,
Skjænk mig dog det, hvorom ofte jeg bad!

Zephyrine.

Kjærlighed? — nei! den mig Vingen vil binde,
Dg kun i Frihed jeg føler mig glad!

Baduto.

Elst mig, og tro jeg Din Flagren vil følge,
Tumle i lustige Dands med Dig hen!

Zephyrine.

Ja, ømt i den, naar os Toner ombølge,
Samles vi vil — for at skilles igjen!

Baduto.

Hør mig, Tilbedte! — o skjænk mig Din Haand!

Zephyrine.

Frihed, o Frihed! — jeg hader hvert Baand!

Zephyrine.

svæve med Dig, høit over Jord,
Arm i Arm paa den gængende Snoer;
Dele med Dig Seierens Krands,
Grebent kjæft under hvirvlende Dands,
D større Bellyst kjender jeg ei!
Men elstet at bære Din Lænke — nei, nei!

Baduto.

Bildhed og Trods i mig boer,
 Men jeg blindt vil adlyde Dit Ord;
 Knæle for Dig; Seierens Krands
 Om Din Lof slynge stolt i vor Dands!
 Ha, større Belyst kjender jeg ei!
 O, lad, som Slave, mig følge Din Bei!

Baduto

(kaster sig for hendes Fødder og rækker hende et Diamantkors, som han,
i en Snør, bærer paa paa sit Bryst).

Modtag alt hvad mig Lykken skjænkte!
 Lad dette Kors, min Moder hænge
 Mig om min Hals, nu smykke Dig!

Zephyrine (trækker sig forbauset tilbage).
 Hvad? Dit Juvelfors Du giver mig?!

Baduto.

I Livets Kampe hendes Hjerte
 For mig kun følte Fryd og Smerte,
 Og mit for Dig kun bøier sig!
 Hvad den, hvem jeg var Alt i Livet,
 Har i dets sidste Blund mig givet,
 Lykkelig nu jeg offerer her
 Den, som mig Alt i Livet er!

Zephyrine (stjelmst).

O, ved at modtage af Elskov, min Ven,
 Man lover den altid lidt mere igjen,

Dg derfor — nei,
Jeg vil det ei!

Baduto (i vild Forbittrelse).

Ha, hvis Du ei Smykket vil bære,
Forbandet det være!
Jeg under min Fod
Vil knuse det brat,

Dg hisset i brusende Flod
Begrave for evig den straalende Skat!
(holder Korset i Beiret; med megen Energie.)

Du har hørt hvad jeg svær

Dg veed — jeg holder Ord!

(Pause. Han kaster pludselig Korset paa Jorden og vil satte Foden paa det, da Zephyrine springer til og tager det op.)

Zephyrine.

Belan da, jeg bær det!

(hænger det om Halsen.)

Men lænke min Haand —?

Nei Frihed, o Frihed! — jeg hader hvert Baand!

Zephyrine.

Swæve med Dig, høit over Jord, o. s. v.

Baduto.

Wildhed og Trods i mig boer, o. s. v.

Syvende Scene.

De Forrige. Gigoti.

Gigoti (seer Baduto knæle for Zephyrine). Bravo, brava, bravi! jeg lid' godt, at mine Kunstener staae paa god Fod af hverandre. Ah, ma mignonne, (sniber hende i kinden.) nu jeg forstaaer, at Du ikke vilde' gaae ind, he he he — Mais, mon Dieu, hvad er det? une croix, en — en Kryds, som straal — ah! Hvor 'ar Du faaet den?

Zephyrine. Det har De ikke seet? Et Arve-gods! — o, jeg har endnu ikke viist Dem alle mine Rigdomme. Baduto, tilbords! (tager Badutos Arm og iler ind i Huset.)

Ottende Scene.

Gigoti alene; seer efter dem.

Rare Pige! — Hm, den Kryds skinne som Diamant — ça ne fait rien, 'un er honnête — ah, som jeg mig selv! (gaaer frem og tilbage i stærk Bevægelse.) Mon Dieu, jeg 'ar tagen en store, meget store dévoir paa mig! Jeg blev' Bajazzo paa min gammel Aar — (standser forfærdet.) Ciel! jeg 'avde aldrig troet at komme saa vidt! (begynder atter at gaae.) Enfin, jeg maa studeer — jeg maa (med Lazzi.) Jeg iff' gaae paa den Lini,

min Ho'ed bliv brrrr —! (tilfreds.) ça va, ça va!
 (løber som han gaaer baglænds op ad Linien og steder paa Krydset
 med Foden.) Der er store Knup — jeg kan iff' komm'
 længer! — (rager søgende med Foden.) là — là —

Niende Scene.

Gigoti. Kurakof.

Kurakof (træder ind og seer sig om). Det maa være
 Forpagterboligen. (i Mellemgrunden.) Min gode Mand!

Gigoti (smækker til med Foden, som paa en Andens Haand.)
 Et là — ha ha ha (løber baglænds og steder paa Kurakof.)
 Oh — (seer sig flygtigt om.) excusez!

Kurakof. Maa jeg spørge — ?

Gigoti. Billetter faaes ved Indgang, som
 aabnes — (vender sig og staaer, greben af Forbauselse, et Dieblit
 maalloes.) Hvad — jeg see — Mr. le comte de Löwe-
 thal — min Herr'! — mon — (styrter ned for ham og om-
 favner hulkende hans Knæ.) O De iff' kjender gammel valet
 de chambre.

Greven (forbavsset). Hvad? — det skulde være — ?
 (løfter hans Ansigt i Veiret.) Gigoti! Du lever!

Gigoti (reiser sig og danser sjeleglad omkring.) Jeg lev'
 — faridondaine, ja, jeg lev'!

Greven. Og at jeg gjør det, kan jeg takke Din
 Trofskab for. Da jeg, skammeligst beskyldt for at jeg
 fra mit Gods vilde lette den franske Armee Over-

gangen over Rhinen, blev som Fange ført til Wien — det var Dig, jeg veed det, som med Livsfare ilede efter mig og ved List tilstillede mig Pengepakken, der satte mig istand til at bestikke mine Bevogtere.

Gigoti. Naar De vidst' hvor jeg var bedrøvt' iff' at kunn' komme i Fængsel hos Dem (tører Vinene) ha ha ha, jeg bliv' ogsaa arresterer i en 'eel Aar. (gnider Hænderne af Glæde.) Men De flygt'! De flygt'!

Greven. Ja, men langt bort fra Alt, hvad der var mig dyrebart. Forfulgt med Stikbreve over hele Tydskland, opbød jeg, under Navnet Kurakof, for-gjæves Alt for at naae Rhinen; jeg nødtes til at gaae til Rusland, hvor jeg maatte tage Tjeneste og følge Armeen imod Persien. Først for et Aar siden blev jeg, efter mange Bønner, kaldet fra Asten, for at gaae mod Frankrige. Jeg ventede derved at gjen-see min Familie, thi jeg haabede bestandig, at det var lykkedes min Broder, som efter min Fængsling overtog Godset, at beskytte min Kone og Datter.

Gigoti (levende). De vidst' at Madame, efter at De var bliv' ført bort, 'avde skjænke Dem en Datter?

Greven. I Pakken, Du besfordrede til mig, laae en Seddel fra min ulykkelige Kone, med nogle Ord, som aldrig ville udslættes af min Erindring: „Den, som skulde være Dig den Troeste, styrter os Alle i

Ulykke, derfor vover jeg kun at skrive: Du er Fader. Med Smerte har jeg hængt Din Kjerlighed's første Gave om Dit Barns Hals og anraabt Gud, at det maa bære den igjennem Livet, ledsaget af den Lykke, som er tabt for os." Det var paa en skrækkelig Maade, jeg, for tre Maaneder siden, erfarede, at dette Barn var en Datter. Af en fransk Beretning om Krigstildragelserne ved Rhinen saae jeg, at Aaret efter min Fængsling havde et Croatcorps med Storm udjaget en fransk Besætning af Slottet Löwenthal — (med qvael Stemme.) baade min Broder og min Kone vare blevne dræbte, men hed det „man troer Grevindens lille Datter frelst, da man ikke har fundet hendes Lig." (Sigoti staaer dybt rørt, Greven gaaer i heftig Bevægelse et Par Gange frem og tilbage, standser derpaa, samler sin hele Styrke og vedbliver.) Jeg har været paa mit Guds, som er i fremmede Hænder — ingen nærmere Oplysning! En Gaade er det mig, hvorfor min arme Kone øiensynlig i de faa Linier har undveget at underrette mig om Barnets Kjon.

Sigoti (betænksom). Mig ogsaa; for at det var Datter, var dog justement det som gjord' lill' Barn sikker paa sin Liv — havd' den Datter bliv' Søn — an være caput.

Greven (forbausset). Hvordan!

Gigoti. 'an være caput! (i Bevægelse.) Dersom De vidst! — Hvem 'ar Dem klag' an for at hjælp' fransk' Armee? Hvem er det, Madame skriv' vild' styrte Al' i Ulykk'?

Greven (harmfuld). Hvem uden min trolose Forvalter?

Gigoti. 'an!! (heftig.) Monseigneur, vous avez tort! Deres Broer, 'an, som vild' 'ave den Gods, 'an 'ar Dem klag' an.

Greven (forfærdet). Umuligt!

Gigoti. Jeg sige sandt, og 'avde Madame komm' neer med Son — ce lâche, 'an 'avde skaffe 'ans Liv af 'am. En Datter kunde ikk' arve Gods, 'ende 'an 'ar gjort inge Fortred.

Greven. Men paa Godsset hedder det, at Forvalteren havde vidst at gjøre alle Kostbarheder i Penge og var rømmet med en stor Sum strax efter Angrebet.

Gigoti (med megen Varme). Beed jeg ikk'; jeg 'ar ikk' været der fra jeg gif' efter Dem til Wien. Men hvem 'ar græde og give mig den paquet med Penge til Dem? Forvalter! Hvem 'ar sige til mig: „Gigoti, Grev' 'avde ønske en Son, en Arving — o Gud, lill' Barn maa bli' Datter ellers det være dræbt!“ Forvalter, Monseigneur! Hvem 'ar siden give Gigoti Penger da 'an vild' bli' Directeur for

Linidands? Forvalter! Forvalter! et la raison? 'an 'ar sagt: „Din Idee er godt; Du komm' langt omkring, see mange Menneſker — maaskee Du kan opdag' min naadig Herr'. See paa 'eel Din Publif i forst' Rang!“ Jeg 'ar seet paa min Publif i all' Rang', toujours et partout — De var iff' der; jeg kund' iff' giv Dem den bitt' smaa Brev, 'an 'ar mig leveer til Dem.

Greven. Et Brev! giv mig det.

Gigoti (besteden). Monseigneur, jeg maa betænk mig. Pauvre Forvalter er død og jeg skuld' leveer det da 'an leve. Hører det nu til 'ans to smukke Arvinger, hører det til Monseigneur? Jeg veed iff'.

Greven. Da det er til mig —

Gigoti (bestemt). Jeg er ærlig Mand, jeg maa betænk' mig. (pludselig greben af en Idee.) Jeg faaer Indsald; passe paa, vi behøv' inge Brev! (iler til Huset.) Monsieur Wilhelm — Mademoiselle! komme ud!

Tiende Scene.

De Forrige. Wilhelm. Therese.

Gigoti (sjeleglad, pegende paa Greven). Là! voyez! c'est lui!

Wilhelm. Ah, General Kurakof!

Gigoti. Kurakof — allez done! — Monseigneur — Grev Löwethal!

Quartet.

Therese. Wilhelm

(næsten maalloste af glad Overræffelse).

Hvad, De — ?

Grev. Gigoti.

Jeg	} er —
'an	

Alle.

Grev Löwenthal!

Therese. Wilhelm (henrykte).

Hvordan! vort Haab da krones skal!

Grev. (forbauset).

Forklar hvad det betyde skal!

Gigoti.

Af Glæde jeg bliv' ganske gal!

(Therese og Wilhelm kaste sig om Grevens Hals.)

Therese. Wilhelm.

Ukjendte Lykke!

Vi Dem til vort Hjerte maae trykke!

Nu bort med Sorg! her fandt De Hjem

Dg barnligt vil vi elske Dem.

Grev.

Ukjendte Lykke!

De barnligt til Hjertet mig trykke!

Algode Gud, har Du ved dem

Mig aabnet her et Fredens Hjem?

Gigoti (ude af sig selv af Glæde).

engang.

Allons, courage! o hvilke Lykke!

Les chers enfants, de til Hjerte 'am trykke!

Je le savais! — nom de Dieu, jeg kjender dem!

A la fin, 'an 'ar fund' en Hjem!

Greven.

Hvad vækker i mit sande Navn
Henrykkelsen, det har fremkaldt?

Therese. Gigoti.

O Gud, det fører til vor Favn

Den Mand, som var vor Fader Alt!

Greven.

Hvad, tør jeg troe — ?

Wilhelm.

Ja, Dem tilhører

Den rige Dal, De om Dem seer!

Greven.

Hvor dybt mig Eders Høimod rører!

Wilhelm. Therese.

Tag Alt, forlad os blot ei meer!

Greven.

O, jeg forlader Jer ei meer!

Wilhelm. Therese.

Bliv her, for at modtage

Kjærlighed;

haa engang.

Her svinde Livets Dage
 Hen i Fred,
 Thi Røisomhed og Ro
 Hos Dyd og Ufskyld boe!
 Her skal i Dmhed's Favn
 De finde Glædens Havn!

Greven. Therese. Wilhelm.

Ukjendte Lykke! o. s. v.

Gigoti.

Allons, courage! o hvilke Lykke! o. s. v.

Therese (til Greven). Fader har altid fortalt Gods-
 sets Folk, at han kun var Forpagter, men at deres
 Herre nok engang vilde komme og være Alle en
 Fader. Hvor de ville blive glade! (iler ud tilheire.)

Gigoti (gestastig). Jeg forestill' Monseigneur min
 Trupp'! — he he he, De komm' paa min Spektakel
 i Aften! (løber ind i Huset).

Ellevte Scene.

Greven. Wilhelm.

Greven (omfavner Wilhelm). Min Ven, jeg skylder
 Dem ikke alene mit Liv, men —

Wilhelm. Jeg opfylder kun min Faders Billie.
 Fra han kjøbte dette Gods, for hvad han kunde med-
 tage fra Deres Slot ved Rhinen, har han, indtil sin

Død, ideligen i tydske og franske Blade opfordret Dem til at komme her.

Greven. Men min Datter — har De ingen Oplysninger om hende?

Wilhelm (forundret). Jeg har aldrig hørt hende omtale. Det var altid min Fader smerteligt at berøre Fortidens skræffelige Begivenheder. Engang havde han imidlertid vel betroet mig Alt, dersom han ikke, under min Fraværelse, var bleven dræbt.

Greven. Dræbt?

Wilhelm. Da han, med Godssets Folk, modsatte sig en Flok Marodeurer, som vilde plyndre Slottet.

Greven. Brave Mand!

Wilhelm. Men Deres Datter —?

Greven. Alt hvad jeg veed om hende, er, at hun bar et Diamantfors da hun forsvandt.

Wilhelm. Vi ville gjøre Alt, for at finde hende.

Greven (trykker hans Haand). Alt; og lykkes det ikke — De og Deres Søster skulle være mine Børn!

Tolvte Scene.

De Forrige. Therese og Bønderne, strax efter Gigoti, Baduto, Zephyrine og Equilibristerne.

Therese (endnu udenfor). Der — der er han!

Finale.

Bønderne.

Med Glæde vi, Herre! Dem byde
 Velkommen i yndige Dal!
 Bevar os den Lykke, vi nyde,
 Og Alle velsigne Dem skal!

Greven

(trykker Wilhelms og Thereses Hænder).

Jeg her, af Kjærlighed omgivet,
 Vil søge Trøst og Fred i Livet!

Gigoti

(trænger sig frem, fulgt af sine Kunstnere).

Tillad — tillad! — Ah Monseigneur,
 Jeg her min Selskab forestiller!

(fører Baduto frem.)

Monsieur Baduto, grand sauteur,
 Artiste de corde og Kuglespiller!

(fører Zephyrine frem.)

Voilà min Perle — mon bijou,
 Demoiselle Zephyrine,
 Génie — esprit — ah tout en tout,
 At sige, naar 'un gaaer paa Line.

Greven (seer Diamantforset).

Mit Kors!

Baduto. Zephyrine (affides).

Hans Kors?!

Greven.

Hvad! seer jeg ret!

(levende.)

For Himlens Skyld, hvor fik De det?

Baduto (hvidster til hende).

Et Arvegods!

Zephyrine.

Et Arvegods.

Greven

(i den meest levende Bevægelse).

Fra Deres Moder? -- o tal!

Zephyrine (seer paa Baduto).

Ja, fra min Moder.

Greven.

Min Gud! — o Fryd — og
Dval!

I denne Dragt — hun sank saa dybt! — O men
Naturens Røst —

Hun er mit Barn! — Kom til Din Faders Bryst!

(Greven aabner Armene; Zephyrine staaer forbauset, men Baduto
støder hende hemmeligt hen til ham).

Alle.

Hvordan!

Greven (til Therese og Wilhelm).

Min Bøn er hørt; jeg fandt min Datter,
Men tør jeg troe mig lykkelig?
Hvis Hjertet Anden ei erstatter,
Min Lykke bærer Sorg i sig!

Therese. Wilhelm.

Hvad? her De fundet har en Datter?
Nu Modgangsstormen lægger sig;
I Kjærlighedens Favn De atter
Skal hvile glad og lykkelig!

Zephyrine (sagte til Baduto).

Hvad har Du gjort? — Jeg Grevedatter?
Nei, nei, som Tvang jeg hader Svig!
Men da jeg ret ei Gaaden fatter,
Jeg taus vil stole trygt paa Dig!

Baduto (sagte til Zephyrine).

Forsigtigt! jeg ei Gaaden fatter;
Lad see hvordan det vender sig!
Hvis det gaaer an, vær Grevedatter,
Tag med, hvad Lykken byder Dig!

Gigoti.

Grand Dieu! Zephyrin' skuld' vær' 'ans Datter?
Stor Ulykk', stor Ulykk' baad' for 'am og for mig!
En Stjern' i min Selskab jeg tabe nu atter
Og 'an faaer en Barn, 'am gjør ulykkelig!

Bønderne.

engangs.

Hun Grevens Datter?
 For ham det smertes mig;
 Thi ei sit Held hun fatter,
 Gjør ham ulykkelig!

Greven

(tager Zephyrine ved Haanden).

Lad os forsøge nu at hæve
 End meer det Svundnes dunkle Slør!

Zephyrine (angstlig).!

Men jeg vil —

Greven.

Du skal ei bæve;
 Kun jeg Din Tillid fordre tør.

Wilhelm.

Til Slottet, til Slottet! dets smykkede Hal
 I Dag for dets Herre oplade sig skal!

Alle.

Til Slottet, til Slottet! dets smykkede Hal
 I Dag for dets Herre oplade sig skal!

Vi Alle ham følge
 Under Jubel og Sang,
 Ham Fryd skal ombølge
 Paa den festlige Gang!

Til Slottet, til Slottet! Hurra!

(De unge Folk aabne Toget, dansende og svingende Hatte og Lerflader; efter dem følge Greven og Zephyrine, derpaa komme Wilhelm og Therese, og efter dem Gigoti og Liniedandserne; tilsidst de andre Bønder. Da Sværmen har sat sig i Bevægelse ud til venstre falder Dækket).

Anden Act.

En smuk med Sidedørre forsynet Havesal, hvis Baggrund er, som en stor Balcon, aaben og forsynet med en Balustrade, der har to Seiler, hvoraf Loftet bæres. Paa Siderne staae, paa Trapper, blomstrende Dranger og andre Bexter i Potter og Baller. Paa hver Side findes en lille Divan og langs Balustraden nogle Tabouretter; paa en af dem ligger en Guitar. Paa et Bord tilvenstre staae to store Armstager med Lys. Baggrunden er mørk.

Første Scene.

Zephyrine i Damedragt. Therese.

Duet.

Zephyrine (kommer rast ind).

Nei Tak for en Gre,
Der kjøbes med Tvang!

Grevinde jeg ikke vil være!
Bed mit Genie jeg alt eier en Rang.

Paa Linien at svæve
Til Tonernes Klang,

Dg hore det stormende Bisald sig hæve,
Det er min Stolthed, min Glæde, min Trang!

Therese (følger hende).

Min Gud, De maa bære

Dem smukt uden Tvang!

De skal glimre i Adelens Sphære;

Nu er De Dame og har en Rang!

Stolt De Blikket maa hæve

Og ved Mine, som Gang

For qvindelig Anstand Erbødighed kræve;

Hust, af det adleste Blod De udsprang!

Zephyrine (heftig).

Jeg siger Dem atter,

Jeg er ei hans Datter;

Det var — et Puds, ja, et Puds af en Ven.

Therese (med arbejdig Venlighed).

Grevinde, De spørger!

Den Udvei De søger

For at forenes med Banden igjen!

Zephyrine (forbittret).

Det troer Du?

(ved sig selv).

Fordømt!

D havde jeg drømt

Om ved det at opnaae denne Lykke,

Som tilintetgjør alt

Hvad jeg Glæde har kaldt,

Han skulde knust det forhexede Smykke.

Zephyrine (affides).

Men — jeg vil ikke ham røbe;
 Til at fængsle min Elsker de var jo istand!
 Nei, jeg hans Frelse vil kjøbe
 Ved at være Grevinde — til flygte jeg kan!

Therese (affides).

Al, hendes Blikke mig røbe,
 Gi det sværmende Levnet forsage hun kan!
 Nei, for Frihed at kjøbe
 Hun opoffred med Glæde sin Fader, sin Stand!

Therese.

Er De prydet med Gratiernes Krands,
 Alle Hjerter De strax vil henrykke,
 Og De vinder det tryllende Smykke
 Ved at glemme den gjøglende Dands!

Zephyrine.

Jeg glemme den? — glemme den? jeg!
 Om jeg vilde, jeg kunde det ei!

(med Varme.)

O, hørte De blot

Min Indlings-Gavott'!

Selv skrabet paa een Violin

Den begeistrer mig — ah, til de luftigste Trin.

Zephyrine.

Da da di di,
 Tralala bom bom

Darada di di,

Faldera rom rom!

Therese (hjørteguer hende).

Min Gud, saa ti!

Hvis Greven kom!

O ti! — o ti!

Naa, vær nu from!

Zephyrine (som synger stærkere og stærkere).

Darada la la la,

Trari ta ta!

(falder Therese om Halsen.)

Er den ei deilig? — o tral den med mig!

Faldera — naa, skal jeg stærkere skrige?

Tralala — syng dog, indtagende Pige!

Trara — hvor jeg gad den dandse med Dig!

Zephyrine. Therese,

(som begynder tvungen, men efterhaanden bliver varm).

Darada di di,

Tralala bom bom!

Darada di di,

Faldera rom rom!

Darada la la la,

Trari ta ta!

Let strømmer Melodien frem!

Zephyrine.

Ha ha ha, den griber ogsaa Dem!

Therese.

Ha ha ha, De gjør mig gal med Dem!

Zephyrine (kaster sig i en Divan). Ha ha ha, hvad sagde jeg? min Gavotte er uimodstaaelig! De selv —

Therese (stamfuld). Nei, det er ikke den, men — Deres Dørgivenesshed, Deres godmodige Glæde — o, jeg veed ikke hvad! (alvorlig.) Men det passer sig ikke for en Grevinde.

Zephyrine. Bah, for en Grevinde passer Alt! (Springer op.) Er man fornem uden for at gjøre hvad man vil?

Therese (smilende). Siden De er bleven fornem, er det dog just det, man forbyder Dem.

Zephyrine. Men det vil jeg ikke taale! — Denne Kjole, de have hængt paa mig, vil De see? (gaaer frem og tilbage.) Kan jeg gaae i den?

Therese (som før). Ikke rigtigt.

Zephyrine (stamper). Maledetto, det er Kjolens Skyld! Jeg kan dandse paa Linie, og — — (gaaer ivrigt frem og tilbage med Armene overførs.) jeg skulde ikke kunne gaae som en Grevinde. Diavolo!

Therese (forstræffet.) Gud bevares! — Tank, om Deres Fader —

Zephyrine (mut). Na hvad Fader — (standsfer.)
jeg har aldrig havt nogen Fader.

Therese (warm). Det siger De — De, som modtager Beviser paa den sømmeste Kjærlighed? har han ikke strax givet Dem et nydeligt Bærelse og sendt en Courreer til Byen efter denne deilige Stads?

Zephyrine. Og Lommepege — jeg vilde ikke have dem, men han meente jeg skulde vise mig gæmsk mild, og det holder jeg meget af; det er saa moersomt! (ryster Pungen.) Guldpenge! jo, det er en fortræffelig Fader; det er Skade, han ikke har en anden Datter. (Kaster Pungen flere Gange legende i Beiret.) Saa mange Penge har jeg aldrig eiet; for min sidste Benefice — ha ha ha, jeg havde faaet den inden jeg fik den. Ellers — den var glimrende! (annoncerende.) Mamsel Zephyrine! Fanfare! Trataratatata! jeg træder ind — (lader som hun træder ind og neier for Publicum.) rutsch! Bravo og Blomster fra hele Huset, min Balancerstång omvunden med Roser, min —

Therese (angstlig, seende mod Indgangsdøren). Hvis Deres Fader —

Zephyrine (besinder sig). Na! (ærgelig.) Ah, jeg duer ikke til Grevinde! (saaer pludselig en Idec.) Der — (vil give hende Pungen.) tag den, men hit bare paa en Historie om at jeg har faaet Korset af Dem. Vær Grevinde i mit Sted, hvad?

Therese. Et Bedragerie! — affhyeligt!

Zephyrine. Bedragerie? affhyeligt! De har Ret. (rast.) Jeg vil heller ikke bedrage ham. (bestemt.) De maa skaffe mig fat paa Baduto.

Therese. Han er i dette Dieblik med i en Forestilling, som Gigotti giver Greven.

Zephyrine. Hvad? — Forestilling for Greven! de? — uden mig! (gnider Hænderne.) hvor det maa være jammerligt! Mon Baduto skulde dandse vor store Pas des deux — ha ha ha, alene! Bare Attituden — seer Du (tager Therese om Livet i en Attitude) han kan slet ikke gjøre det, naar jeg ikke gjør det (viser en boiet Stilling.) han dratter ned, og det er hans Glædssted! (gaaer triumferende frem og tilbage.) Ja, nu kan han see, nu kan han see, hvad han er uden mig! (standser pludselig.) Hør, der maa jeg hen! (vil ile ud).

Therese (forfærdet, holdende paa hende). Min Gi., er De gaaet fra Forstanden?

Zephyrine. Ingen skal see mig; jeg vil bare lee dem ud, saa kommer jeg strax igjen.

Therese. Men, men — (rast.) dersom nogen af Folkene mødte Dem saaledes paa Trappen?

Zephyrine. Rigtigt, det var ikke passende for en Grevinde. Allsaa — (seer sig om, rast.) igjennem Hæven! (hun løber til Balustraden og sætter det ene Been over den).

Therese (griber strigende hendes Arm). Lad være! hvad gjør De?

Zephyrine (søger at rive sig løs). Slip dog! jeg er nede i to Spring.

Anden Scene.

De Forrige. Greven. Wilhelm.

Greven (udenfor). Er hun her?

Therese. Deres Fader!

Zephyrine (stiger hurtigt tilbage). Min Fader! — Ikke et Ord! (paatager sig et roligt Væsen).

Greven (gaaer hen til Zephyrine og kysser hende paa Panden).
Naa, kjære Barn, her har Du mig igjen.

Zephyrine (neier forlegen). Ja, naadige Hr. Greve — Fader, her har jeg Dem igjen.

Greven. Herefter skal Du kun sjelden savne mig ved Din Side; det skal være min høieste Lykke at være Dig nær, forædle Dit Hjerte, udvikle Din Forstand.

Zephyrine (som før). Mange Tak, naadige Hr. —

Greven (trykker hende til sig). Kun Fader — kun det Navn, som er mig saa dyrebart.

Zephyrine (som før). Ja.

Therese. Hr. Greven har saa hurtigt forladt Forestillingen?

Greven. Den var ikke til at holde ud.

Zephyrine (begynder at blive levende). Det vil jeg troe.

Greven. Det gjorde mig ondt at see min gamle ærlige Gigoti som Bajas.

Zephyrine (afbryder rast). Han maa være bedrøvelig. Nei, lad ham nøies med at være Directeur, Bajas (gjør lang Nase med Haanden) ah, det bliver han aldrig. Har han Lune? kan han gjøre en Volte comme ça — bah! (griber i sin Jær Greven om Armen.) Nei, jeg har seet Bajasfer, store Bajasfer — (Therese rykker hende hurtigt i Skjolen; hun standses.) Naa — (fort) dem vil jeg ikke tænke paa; (klapper Greven overgIVEN paa kinden.) men saa maa De ogsaa hitte paa Noget, jeg kan more mig med.

Greven. Alt hvad min Kjærlighed og vor gode Thereses Venskab kan —

Therese. Kom, Wilhelm, vi ville sende Gaardens Folk herop; deres landlige Munterhed —

Zephyrine (kysser hende). Munterhed — ja, ja, — o, De er en velsignet Pige!

Wilhelm. De skal dandse for Dem.

Zephyrine (vil ogsaa falde ham om Halsen). Ja, det — (standses.) Om Forladelse — ha ha ha! (klapper i Hænderne) ja det er rart! Skynd Dem, skynd Dem! Allons, courage! (støder Wilhelm og Therese ud).

Tredie Scene.

Greven. Zephyrine.

(Zephyrine vender tilbage, bemærker at hun er bleven ene med Greven og standser pludselig, meget forlegen).

Greven (tager hendes Haand med Omhed). Frygter Du for mig?

Zephyrine. Nei, men — jeg troer, De saae gerne, jeg holdt af Dem, og — og — jeg tør ikke sige, at —

Greven. Du ikke gjør det.

Zephyrine (hurtigt). Jo vist gjør jeg, men — ikke saadan meget, ikke saa at —

Greven. Du for mig havde Lyst at forlade den ulykkelige Bane, Skjæbnen har fastet Dig ind paa?

Zephyrine (fornæret). Ulykkelige? — ingen er lykkeligere!

Greven. Forblindede! Du maa jo allerede i Din Barndom —

Zephyrine. Dengang — ah nogle Rap —

Greven (opfarende). Rap!

Zephyrine (ligegyldig). Om Formiddagen; (levende) men om Aftenen — Loffer ned over Skuldrene, guldbesat Dragt og Bravo Bravo for den nydelige lille Slut — hvilken Salighed! Formiddagen var glemt. Disse henrivende Aftener med det brusende Bisald — (terrør en Taare bort, but.) jeg græder ikke let, men den

Erindring — Gud, hvor jeg var lykkelig! Og nu — jeg er stolt! Primadonna, Gigoti bøier sig i Støvet for mig, mine Kammerater misunde, Publikum beundrer mig. Naa, det er ikke altid det brillanteste, men — ha ha ha, jeg holder af (klapper); mit bedste Publikum er det, som har de haardeste Hænder — og bruger dem.

Greven (streng). Ti! Du maa for bestandig frasiige Dig denne lave Glæde.

Zephyrine (rask). Det kan jeg ikke.

Greven. Din Fader fordrer det.

Zephyrine (heftig). Min Fader — Fader! Hvorfor skal jeg —? (bestemt.) Jeg er ikke Deres Datter.

Greven (levende). Af hvem har Du da faaet dette Kors?

Zephyrine. Af — (sagte.) ah, Baduto! (heit, en lavere Tone.) Det veed De jo — af min Moder.

Greven. Og Du fornægter mig! (gaaer heftigt frem og tilbage).

Zephyrine (nærmer sig ham angstlig). Saa De holder meget af mig?

Greven. Af mit Barn, min Sophies Datter? (omfavner hende; med megen Følelse). O, var Du aldrig bleven revet fra hendes Hjerte! Dersom jeg i Dig havde fundet hendes Billede, jeg havde med Glæde mistet Alt.

Zephyrine (med Udbrud). Gid De havde mistet
 Alt, saa vilde jeg gjerne være Deres Datter; De
 foragtede da ikke min Kunst og mig gjorde den endnu
 lykkeligere.

Romance.

1.

Nu flammer Stolthed i mit Bryst
 Naar Modets Lyn vækker Bisaldstorden,
 Men var mit Held min Faders Trøst,
 Det blev mig Himmelens Fryd paa Jorden!
 Uforsagt jeg mig boltrer omkring; —
 Min Fod er sikker og Frygten jeg hader!
 Men jeg voved langt vildere Spring,
 Naar jeg derved blev Støtte for min Fader!

2.

Da gav min Kunst mig ei blot Glands,
 Bed den jeg Kjærlighed skulde finde;
 Med barnlig Fryd jeg fløi til Dands,
 Hvor Guld og Blomster jeg kunde vinde!
 (griber begejstret hans Haand)
 Og min Rigdom jeg deelte med Dig —
 Bed Tanken Graad alt mig Kinderne bader! —
 Kun med Blomsterne smykked jeg mig,
 (synker ned for ham)
 O men Guldet jeg offrede min Fader!

(Greven overvældes af sin Følelse, reiser hende, kysser hende paa
 Panden og iler ud).

Fjerde Scene.

Zephyrine alene.

Han havde Taarer i Dinene! — (Gaaer frem og tilbage.) Hm, denne løierlige Hjertebanken — den har jeg aldrig følt før! Jeg holder ikke af den! (rast.) Diavolo! Dette Eventyr maa endes, og strax, strax! Men — (stamper) ah Baduto! han lader sig hverken høre eller see! Siger jeg Alt inden jeg har talt med ham — (levende) Om jeg styrter ham i Ulykke — aldrig! For Resten, der maa stikke en Hemmelighed under dette Kors. Han er vild, letfærdig, men stæ — ah fy! der er ingen Tvivl om, han har faaet det af sin Moder. Hm, siden jeg staaer Fare for at blive skilt fra ham — jeg veed ikke, men — men — (kaster sig ærgerlig i Divanen.) Hvor det er affhyeligt at være Grevinde.

Femte Scene.

Zephyrine. Endeel af Godssets Tjenestefolk.

Det bliver Maaneslin i Baggrunden.

Tjenestefolkene (undselige indensfor Deren).

Vi efter Ordre more skal
 Grevinden med vor Lystighed,
 Og staae til Tjeneste, isald
 En Dands De kan fornøies ved!

Zephyrine (siddende).
 En Dands? — aa ja!
 Begynder da!

Tjenestefolkene

(dandsse mastinmæssigt en lystig Dands og nynne tvungent til).

Heidideldideldei, trara,
 Falalderalala lala!

Zephyrine.

Ha ha, den Lystighed er mat;

(springer op.)

Nei, nei, paa Glæden maa man tage bedre fat!

(kaster sig rask ind i Dandsen, animerer Tempoet og tager snart den
 Ene, snart den Anden ved Haanden).

Heidideldideldei — Kom Du!

Falalalalala — Sving nu!

Laladerala — hopsa!

Saadan, saadan! trala!

(naar hun har faaet Alt i livlig Bevægelse, træder hun ud af Dandsen,
 seer til, klapper i Hænderne og animerer bestandig Tempoet).

Bravo! bravo! Tralalala!

Tjenestefolkene (dandsende).

Lalala!

Hahaha!

Hui! hvor det gaaer i Ring!

Allting snurrer omkring!

Nei, stop!

Hold op!

(de standse udmattede).

Zephyrine.

See, saadan skal det gaae!

Men nu Gjengjæld jeg gjøre maa;

Hører til,

En Bise jeg synge Jer vil!

(tager Guitaren).

1.

I Aftnen sval

En Nattergal

Sin Trille slog fra Bøgens Krone,

Mens Lucas stod

Bed Træets Fod

Og lytted til den bløde Tone.

„D, hvis jeg kunde bringe den

Som Fange til Manette hen,

Et Kys hun nok mig skienkte!“

Den skjelmste Lucas tænkte.

Snaren med Ligt

Han stilled' bag Dvigt,

Og tilsidst —

Naa, tys,

Han fik sit Kys!

Men —

(med Energie, uden Guitar-Accompagnement).

Kunst og Natur

Ei trives i Buur,

Kun ulænkede, frie

De udfolde sig i

Tryllerie!

Ja — fængslet er Kræften forbi!

2.

Nanette bandt

En Krands og vandt

Den smukt om Virtuøsens Fængsel;

Men mat dens Sang

Bag Gittret klang,

Hver Trille døde hen i Længsel!

„Kom! for Din Frihed Du hos mig

Bed Kjærlighed skal trøste Dig!“

Den skønne Pige sagde,

Dg ved sin Barm den lagde.

Sødt der den laae,

Men aabent den saae

Binduet staae —

Bips, hei!

Den fløi sin Bei!

Ha!

(som før.)

Kunst og Natur
 Gi trives i Buur,
 Selv fra det Slaverie
 Omhed holder dem i
 De sig frie!

Saa — nu er min Bise forbi!
 Tjenestefolkene (leende).

Ha ha, nu er Bisen forbi!

Zephyrine (flapper i Hænderne).
 Lystigt igjen!

Hvirvler Jer om mig i Dandsen hen!

(Dandsen begynder atter med megen Livlighed).

Tjenestefolkene (af og til under Dandsen).

Tralalala!

Sasasasa!

Zephyrine (betragter henrykt de Dandsende).

Det er lystigt! — saadan kan jeg finde,

Det er deiligt at være Grevinde!

(hopper af Glæde).

O, en prægtig Idee!

Nu skal vi ret faae Løier at see!

(til de Dandsende).

Grams!

(kastet en Guldpenge blandt dem; endeel af de Dandsende styrte over
 den; hun stamper leende i Gulvet).

O dands! — Ha hvilken Glæde

(Dandsen vedbliver).

At bryde og samle den brogede Kjæde!

(kaster atter en Penge; samme Spil).

Nu skal vor Lystighed Høiden naae!

Griber i Dandsen! — pas paa!

(kaster en Haandfuld Guldpenge iblandt dem; de sege at tage dem op uden at afbryde Dandsen, men kaste sig snart alle paa Gulvet over dem).

Tjenestefolkene (i Strid om Pengene).

Jh saa skam Dig dog,

Det var min Du tog!

Zephyrine

(staaer iblandt de Stridende, klapper i Hænderne og raaber henrykt.)

Dands, saa dands!

Tjenestefolkene.

Det var min!

Sjette Scene.

De Forrige. Greven.

Greven (som træder hurtigt ind).

Hvilken Støi!

(standsar forbauset.)

Ha, hvad er det?

Jh min Gud har jeg seet ret!

Zephyrine (affides).

Her kan man Glæden Lust ei give!

Naa, hvilken Scene det vil blive!

At ja, at ja!

Gid nu jeg blot var langt herfra!

Tjenestefolkene (Aufgøede).

Herr Greve, af! De maa tilgive;

Vi lod af Glæden os henrive!

(indbyrdes)

Lad os blot komme bort herfra!

Greven.

Det er forvidt en Spøg at drive,

Dog for i Dag jeg vil tilgive;

Men bort herfra!

(Tjenestefolkene snige sig undselige ud.)

Syvende Scene.

Greven. Zephyrine.

Greven (gaaer frem og tilbage; streng). Jeg troede, at en naturlig Følelse af Din Bærdighed maatte vise Dig det Upassende i at saadant Dyrtrin.

Zephyrine (angstlig). Det gjør den ogsaa, men —

Greven (gaaer hen imod hende). Hvad Undskyldning har Du da —?

Zephyrine (forstræffet). Ingen, slet ingen! jeg vil blot — jeg veed ikke selv — jeg vil — (støtter forlegen omkring og seer Balustraden) ah! (hun svinger sig pludselig over den og springer ned i Haven).

Ottende Scene.

Greven. Strax efter: Wilhelm. Therese.

Greven (forsædet). For Himlens Skyld! — Hjælp! Hjælp!

Therese og Wilhelm (tilfømt), Hvad er det?
Hvad er der paafærde?

(Beyhrine leer og klapper i Hænderne nede i Haven).

Greven (samler sig). Intet! — I dette Dieblif —
den arme, forvildede Pige! — idet jeg nærmede mig
hende, svingede hun sig ud over Balconen.

Therese. Min Gud!

Greven. Vær rolig; hendes Latter forsikkrer mig
om, at hun desværre har lært at gjøre slige forvovne
Spring uden Fare. Lad hende have sin Frihed ind-
til jeg med Kraft kan begynde at bortvende hendes
Tanker fra en uhykkelig Stilling, som er bleven hende
saa tillokkende.

Wilhelm. Det vil være vanskeligt dersom Linies
dandsjerne —

Greven. De maae strax herfra. Jeg har sendt
Bud til Gigoti, at han skal indfinde sig her saasnart
Forestillingen er forbi. Kan jeg ikke bevæge ham til
at opgive dette Dinslackerliv for at blive hos mig —
nu vel, saa maa han reise i Morgen tidlig. (griber deres
Hænder). O mine Benner —

Terzet.

Med Taarer bad jeg om den Glæde
At see mit tabte Barn igjen;
Nu Himlen vil, jeg skal begræde
Den Lykke, jeg nedbad fra den.

Wilhelm.

Nei, Kjærlighedens milde Varme
 Vil lokke barnlig Tillid frem;
 Seer hun en Faders aabne Arme,
 Hun henrykt kaster sig i dem.

Therese.

Snart Blodets Røst

Vil Seier vinde!

Wilhelm.

Ved Deres Bryst

Hun Held skal finde!

Greven.

O blide Trøst,

Du Tryllerinde,

Væk ei et Haab, som vil forsvinde,

O blide Trøst!

Wilhelm. Therese.

Hun skal rores ved Omheds Stemme

Og finde Fryd i Lykkens Skjod;

Hun ved Faderens Bryst maa glemme

En vild Triumf, som Kjæthed nød!

Greven.

Hun kan aldrig den Belyst glemme,

Hvormed sit Mod's Triumf hun nød,

Ei den ommeste Faders Stemme

Som Mængdens Raab er hende fød.

Greven (omfavner Wilhelm).

Dit Høimod har mig skjænket Livet
 Og alt hvad Skjæbnen mig frarev,
 Hvi har ei Gud i Dig gjengivet
 Mig den, for hvem det kjært mig blev!

Wilhelm.

Lad Benskabs Haand ei sønderrive
 Det Baand, Naturen bandt Dem ved;
 Jeg kan ei Fadernavn Dem give,
 Men modtag Sønnens Kjærlighed!

Wilhelm. Therese.

Vi barnligtfrøe
 Vil Dem omsnoe
 Og her et Paradis berede!
 I Benskabs Aand
 Med kjærlig Haand
 Til Glædens Væld Dem lede!
 O hvilken Fryd! — Vi skilles ei,
 Forenet vi vandre Livets Wei!

Greven.

Vil barnligtfrøe
 I mig omsnoe
 Og her et Paradis berede;
 I Benskabs Aand
 Med kjærlig Haand

G
|
 Til Glædens Væld mig lede?
 O elskte Børn! vi skilles ei,
 Forenet vi vandre Livets Bei!

Wilhelm. Men kom, Therese, lad os dog opsøge Flygtningen.

Greven. Følg hende til mit Cabinet; jeg kommer saa snart jeg har talt med Gigoti. Maatte det lykkes Jer at skjænke mig en værdig Datter!

Therese. Det skal lykkes; troe De mig.

(De ile ud af Døren tilvenstre.)

Niende Scene.

Greven. Strax efter: Gigoti fra høire Side.

Greven. Jeg tør neppe haabe det — og dog — (sætter sig tankesfuld i Divanen) hvilken skræffelig Fremtid, hvis det ikke lykkes.

Gigoti (hidfig, udenfor). Jeg sliig: jeg skal gaae ind. (aabner Døren og træder baglands ind med det ene Been.) Comment? — min Dragt, min Dragt, 'an Abskat! Grev' 'ar befa!, jeg skuld' staae her tout — strax! og saa min Dragt, 'an — (saaer i Vrgrelse over ikke at kunne finde Drb Døren i) ah bah! (træder meget alvorlig frem; han er, under Dverfrakken iført sin Bajasdragt og har Straa-hatten paa) Drôle! 'an troer jeg iff' veed hvorle — (seer Greven og standser overrasket) Ciel, Monseigneur! — (snapper Hatten af og lister sig paa Tærne baglands hen i et Hjørne for at lægge Frakken).

Greven. Gigoti, kom nærmere!

Gigoti (i største Forlegenhed). Pardon, jeg 'ar iff' vide, at Monseigneur være i Sal og er komm' i Redingote.

Greven. Siger intet; trød kun —

Gigoti (ivrig). Excusez, non! jeg kjende min devoir! — Præsenteer mig i surtout ah — Dieu, det vær' meget stort upassend', men à present — (han har listet sig til rask at kaste Frakken paa Gulvet og træder frem med Hatten i Haanden, buffende cavalierement) Me voilà! à vos ordres.

Greven (reiser sig). Denne Dragt —

Gigoti. Monseigneur 'ar besal' jeg vær' her tout de suite — jeg iff' 'ar giv' Tid at smitt' min costume de théâtre, men, comme habit de métier, den er min Stolthed, min — enfin, Monseigneur, tilgiv — (med Følelse) hvad Dragt jeg 'ar paa 'os Dem, min gammel Hjert', min dévouement, min Kjærlighed altid er undre den — og (snaler for ham) pauvre Gigoti fald' for Deres Kææ, kyss' paa Deres Haand med — ah, min' Taarer sige Dem, que toujours j'a-dore mon maître d'autrefois, que — jeg kan iff' meer!

Greven (reiser ham venlig). Staae op, gamle Ven! Denne Følelse lader mig haabe, at Du vil opfylde mit Duffe.

Gigoti (ildfuld). Deres Duffe!! — om jeg vil? grand Dieu, om jeg vil? Jeg gaae i Død for Dem, en, to, fem Gang', saa tidt som De sige: en avant, mon enfant! — Vite! hvad skal jeg gjør'?

Greven. Blive her, tilbringe Dine sidste Dage hos mig, som en Ven. (Gigoti stirrer overrasket hen for sig; Pause). Du betænker Dig?

Gigoti. Nei, jeg betænk' mig iff' — jeg — jeg — (med heftigt frembrydende Varme) Pardon, Monseigneur — (fast, men beskedent) jeg sige nei!

Greven. Og Du vil døe for mig!

Gigoti (med Sid). Certainement, det vil jeg! men, Monseigneur, naar jeg døe, saa jeg heller iff' lev' længer. Men jeg lev' at gaae comme ça (lægger Hænderne paa Ryggen) see paa Luft, spis', drik', ligge sov' af en naadig Herres Godhed, det jeg skuld' preferer' for at glim- mer, for at før' en Liv, som i tyv' Mar 'ar gjort min Lykk' — non! Jeg 'ar min vanité og den er stærker som jeg — jeg maa ud i Liv, i Glands — enfin, jeg følg' min Lykk'.

Greven. Og den finder Du i dette Levnet? — umuligt!

Gigoti (Begeistret). Si si! Det er en enchantement, en Fortryllelse! — Hvad er jeg? ah, De iff' tænkt' paa hvad jeg er!

Bise.

1.

Jeg er Regent i Kunstens Rige!
 Den 'ele Trupp' som ingeting
 Jeg commandeer til Dands og Spring,
 Jeg gjør Placat, jeg har at sige!
 Min Vink 'old Stor' og Smaa en tact,
 For i min Lomm' jeg 'ar gyselig Magt:
 Contract! Contract!

Vraiment, der er Plag' i min Stilling:
 Somtid Contre-Placat og i Kas' iff' en Skilling!

Med Kritik,
 Spot, Intrik,
 Malice,
 Caprice,

Bonmots og Chican'
 De grib' mig an!
 Mais, Monseigneur,
 I min malheur

Er plaisir, gloire et grandeur —
 Enfin — jeg er Directeur!

2.

Jeg 'ar min Tron' par tout paa Jorden!
 Ah, Kunst, fulgt af solie, gaité,
 Er hjemm' hvor den sig lader see —
 Jeg er velkomm' i Syd, i Norden!

Mig Politik ei proscribeer;

Med den visage kan man altid passee!

Jeg leer! jeg leer!

Vraiment, jeg kan træff paa Kabaler,

'ar mang' Gang' en Huus, som ei Lyfen' betaler!

Med Protest,

Dom, Arrest,

Orage,

Blåmage,

Pibud og Chagrin

Jeg slaaes isfeng!

Mais, Monseigneur,

J min malheur

Et plaisir, gloire et grandeur —

Enfin — jeg er Directeur!

Greven. Forunderligt! i Din Alder er dette eventyrlige Levnet Dig en Glæde?

Gigoti. Den allerstørsteste, et même i denne Dine-
blik, hvor jeg —, (suffende) en qualité de directeur,
'ar en stor græsfuldig Sorg.

Greven. Og den er?

Gigoti. Derom spørg' De? De, Monseigneur?
— Ma divine Zephyrine! — Ah, De 'ar tage min
Perl, le diamant de ma couronne! Et pourquoi?
jeg tab', De iff' vind! Hvad var hun som danseuse?
en Engle! hvad bliv' 'un som Grevind'? ganske inge-

ting! og hvad vær' jeg? ruineerte Directeur! (astjører sine Laarer og vedbliver exalteret) 'avd' De 'ende feet dands' den pas de shawl — ah là, là, céleste, délicieux, superbe! mille tonnerres, De iff' 'avt Hjert' at riv' 'ende ned af Linie for at gjør' 'ende Deres Barn! (Greven gaaer hurtigt fra ham og kaster sig i Divanen; Gigoti besfinder sig; forfærdet) Ciel, hvad 'ar jeg sagt! Pardon, jeg iff' veed selv — (affjedes) Ane! bête et — Du 'ar fortjent — (slaaer sig flere Gange under Dret) ça, ça et ça! (standser og betragter mismodig Greven, idet han af og til hvidster) Monseigneur!

Tiende Scene.

De Forrige. Zephyrine.

Zephyrine (stiger fra Haven over Balustraden). Saaledes vil jeg ikke liste mig fra ham — det er feigt, utafnemme — ah Gigoti og Greven! (stjuler sig bag en Blomstertrappe).

Greven (reiser sig rast, gaaer tæt hen til Gigoti og lægger sin Haand paa hans Arm). Tør jeg virkelig ansee mig overbevist om at hun er min Datter?

Gigoti. Jeg iff' veed, men, en honnête homme, jeg troer. Jeg 'ar 'avt mang' Artister, som været stjaalen Børn, et même af Noblesse. Buh, de Directeurs stjæle smuff' Børn som Ravener — adelig, borgrelig, bøndrelig, ça ne fait rien, naar de vor' hoi

alle bliv' ligesom hverandre, og den fornemst' er hvem gjør bedst Kolbott'. (Uvorlig med Haanden paa Hjertet) Jeg aldrig stjaalen en smaa Barn; paa min' hvid' 'aar ligger inge crime, inge basesse; men enfin, jeg gjerne troer, Zephyrin' er stjaalen Grevind'.

Greven. Jeg vil anvende ethvert Middel for at faae Visshed; men — i alle Fald — Du maa tage bort med Din Truppe i Morgen tidlig.

Zephyrine (affædes). Ah!

Gigoti. Allered'?

Greven. Det er afgjort; og hun maa ikke mere see Noget af Selskabet.

Zephyrine (som før). Hvordan?

Greven (tager et Papiir ud af sin Tegnebog). Her er en Anviisning paa 200 Louisdorer, at betale i Wien.

Gigoti (i glad Forsærbelse). Mr. le comte, De — non, jamais! — jeg — De er for god Mand!

Greven (bydende). Tag den! Samme Sum skal blive Dig tilstillet hvert Aar, og kommer Du ellers i Trang, jeg befaler Dig at tage Din Tilflugt til mig.

Gigoti (synker ned for hans Fødder og bedækker hans Hænder med Kys). O De er store, noble — engelelige Belgjørerere! (Springer i sin Glæde op og sætter Hatten paa) Ah, hvilken glimmerende Trupp', som jeg skal 'ave! quel ave-

nir, quel sublime avenir! (snapper Hatten af) Oh, pardon!

Greven (streng). Men vend aldrig tilbage førend Du har opgivet denne —

Sigoti (ivrig). Naar jeg bliv' gammel, naar jeg iff' meer kan jag' efter gloire et renommée, jeg kømm', jeg kømm' og døe hos min naadig Herr'. Og bliv' De malade, Monseigneur, trænge De til pauvre Sigoti — skriv ham — Dieu de Dieu, om jeg spill' for Keiser, ja om jeg spill' for Pāv', jeg lad' Dæk falde neer og slyv', som jeg staaer her, til mon maitre, for at gjør' le valet le plus humble.

Greven (rækker ham Haanden). Farvel!

Sigoti (kysser den). Adieu, adieu, mon — (Taarerne kvæle hans Stemme, han gaaer rast til Døren og tager sin Frakke for at gaae, men betænker sig og vender tilbage. Med dybsindig Mine og tvungen Rolighed) Monseigneur, jeg 'ar fait réflexion over den Brev fra døde Forvalter. Som jeg er troe Tjener af Dem og Ven af de to Børn, jeg 'ar tænket, om jeg brækk' den Brev og saa dele den med Dem eller de Par Børn à mesure som den vær' Dem eller Børn bedst for Nytte? — Qu'en dites vous?

Greven. Gjør som Du vil. Farvel!

Sigoti (meget bleb). Farvel! (med Udbrud) Adieu — et pour jamais! (iler ud; Greven gaaer hurtigt ud tilsvendst).

Ellevte Scene.

Zephyrine alene; træder frem i heftig Bevægelse.

De tage bort! — jeg skal blive her! — nei, afsted! (standsfer) Men — Gigoti vil føre mig tilbage! — Nu vel, Flugt med Baduto! Men han er her ikke, og om vi bleve indhentede og det bragte ham i Forlegenhed! — Hvad skal? — (der høres Luthoner fra Haven) Ah, disse Toner —! det er ham!

Tolvte Scene.

Zephyrine. Baduto (i Haven).

Finale.

Baduto.

I stille, maaneklar Nat,
 Bag Rosers dustende Krat,
 Beemodig, haabløs, forladt,
 Med brændende Længsel jeg staaer
 Og Luthen slaaer!

Den Elskede hører min Røst,
 Men, daaret af Rigdom og Lyst,

Hun lukker sit Bryst

For Elskovs glødende Bøn

Af Armod's Søn!

Hun har glemt hvor glad hun i lustig Dands
 Har slagret med mig efter Seirens Krands!

Zephyrine (heit med megen Energie).

Nei, begejstret slagrer hun ud igjen,
Af Kjærlighed fulgt, for at vinde den!

Baduto.

O Salighed! — iil da, min Hjertenskjær!
Bryd Lænken! til Frihed! den kalder her!

Jeg venter Dig!

O kom til mig!

Hvert Duffe, gjemt i min vilde Sjæl,

Er: kom til mig!

Jeg stolt mig kalder Din Villies Træl,

Kom blot til mig! —

Hvis Du dvæler — erindre mig ei;

Intet Blik seer min sporløse Ve!

Sextet.

Zephyrine (iler hen til Balustraden).

Leve Frihed og Elskov! — jeg kommer til Dig!

Gigoti (i Haven).

Quel bonheur! 'urra!

Zephyrine (standser).

Hvad er det? hvilke Skrig!

Baduto (kommer hurtigt op over Balustraden).

Gigoti — blev jeg seet — hvad gjør jeg?

Zephyrine (flyder ham bag en Blomstertrappe).

Derhen!

Greven kommer! — Vær taus, min Ven!

Trettende Scene.

De Forrige. Greven. Wilhelm. Therese. Strax efter
Gigoti.

Gigoti (nærmere).

urra!

Greven.

Hvad er det?

(seer Zephyrine og omfavner hende kjærligt).

Ah, slemme Pige!

Gigoti (paa Trappen).

urra!

Greven. Wilhelm. Therese.
Hvilken Stoi! hvad vil det sige!

Gigoti

(styrter ind i Frakke, men uden Hat og med et aabent Brev i Haanden;
aandeles).

Pardon! denne Brev —

Greven.

Nu vel!

Gigoti.

Denne Brev —

Greven. Wilhelm. Therese.

Tal ud!

Gigoti.

Deres Datter skal iff' vær' Datter — det er en Søn!

Greven. Wilhelm. Therese.

Min Gud!

Greven (snapper Brevet og læser).

„Edle Herre, jeg kan ikke alene gjengive Dem Deres Rigdomme, men føre Dem til en Søn. Hvorledes Deres Gemalinde, ved at dølge hans Kjønn, har frelst hans Liv, og hvorfor han til dette Dieblif er uvidende om sin Stand, vil jeg ikke ved et saa usikkert Budskab underrette Dem om, jeg veed jo, at De strax vil ile til Deres gamle tro Tjener Martin Stauff.“

Alle.

Hvordan!

Greven (til Zephyrine).

Mit Barn er De da ei!

Zephyrine (leende).

Jeg har jo sagt det, nei, nei, nei!

Zephyrine.

Jeg er fri! nu jeg sorgløs kan svæve igjen
Over gængende Snoer med min dristige Ven!

Lænken brast om min Fod,

Jeg slaaer Bingen med Mod —

Ud til Glæden, som mig i min Høihed forlod!

Baduto (affibes).

Hvad? en Søn paa mit Kors han skal kjende igjen!

Vil min Skjæbne til Høihed da rive mig hen?

Naa, mit trodsige Mod —
 Det var adeligt Blod!
 Paa min Sjæl, jeg er Skud af den ædleste Rod!
 Greven. Therese. Wilhelm.
 Falske Skin! snart den gjøglende Stjerne svandt hen;
 Men det smerter mig ei, der var Rædsel i den,
 Og et Sjoer for vor Fod
 Dog den skinte os lod;
 Haabet hvidsker, det Maalet os fører imod!
 Gigoti.
 Quel plaisir! Zephyrin' er danseuse igjen!
 I Triumf jeg 'end' bære paa Linien hen!
 Ah ces charmes, denne Mod,
 Dette brusende Blod —
 Ah, parbleu! til Grevind' 'un var mege for god.

Greven (til Zephyrine).
 Hvor fik De Smykket, gode Pige?

Zephyrine.

Af ham der —

(fatter sig, fløtter til Badutos Skjul og tilføjer i en lavere Tone.)
 alt som Barn det bar.

Greven. Therese. Wilhelm. Gigoti.
 Hans Navn?

Zephyrine (fast).
 Jeg vil og kan ei sige.

Greven. Therese. Wilhelm. Gigoti.
Hvad!

Zephyrine (bestemt).

Nei!

(river Korset af Halsen og giver det til Greven.)

Men der De Korset har!

Greven. Therese. Wilhelm. Gigoti.
For Guds Skyld, tal: sig hvor han er!

Zephyrine (stamper).

Jeg gjør det ei!

Baduto (træder raff frem; rolig og bestemt).

De seer ham her!

Alle (forbausede).

Hvordan!

Baduto.

I mig en Søn De favne kan!

Baduto (rolig og fast).

Hun Korset mon af mig modtage;

Jeg bar det fra min Barndoms Dage.

Bevises skal, mit Ord er sandt:

I mig den tabte Søn De fandt.

Wg.

Greven. Therese. Wilhelm.

Min Gud, hvad vil vi her opdage!

Er end den største Sorg tilbage?

Hvis { jeg } i ham { mit } Barn gjensandt,
      { han } { sit }

Det sidste Haab om Lykke svandt!

Zephyrine.

Tør mig og Greven han bedrage?
 Var hyklet kun hans sømme Klage?
 Idet hans Ild mit Hjerte vandt,
 For Hovmod's Pust den brat forsvandt!

Sigoti.

Mon Dieu, min Herr' jeg maa beklage
 Skal den Bildbas' for Søn han tage!
 Han dand's' superb, kan vær' galant,
 Men storer Skjelm man aldrig fandt.

Greven.

Hvad, De min Søn?!

Baduto (buffer arbejdig).

Hr. Greve, ja.

Sigoti.

Du Grev'! à d'autres! hahaha!

Baduto (opbrusende).

Det Kors er mit!

(arbejdig til Greven).

Min Fader veed,

Det gør mig værd hans Kjærlighed.

Zephyrine (griber ham om Armen).

Du vover —?

Baduto (sagte, med et gjennemborende Blik).

Ti!

Greven (streng til Baduto).

Vel, bliv da her
Til Gaadens Løsning fundet er.

Greven. Baduto. Zephyrine.

Hvad end seer,
Snart jeg seer
Tvivlens Taage forsvinde;
Skal jeg finde
Dustets Maal, naar den flyer
For den Dag, som fremgryer?
Frist Mod!
Bort med Sorgen!
Til i Morgen
Lor jeg drømme, at Lykken mig ikke forlod.

Wilhelm. Therese (til Greven).

Hvad end seer,
Snart De seer
Tvivlens Taage forsvinde!
Gid De finde
Dustets Maal, naar den flyer
For den Dag, som fremgryer!
Frist Mod!
Bort med Sorgen!
Til i Morgen
Lor De drømme, at Lykken Dem ikke forlod!

Gigoti (til Greven).

Junge meer

Far' jeg seer,

'an vil Dine forblinde.

Jeg skal finde

Mesure

Mod 'ans imposture!

Allons, friske Mod!

Bort med Sorgen;

Jeg i Morgen

Skal bring' Slynglen at knæle for Deres'ses Fod!

(Greven fører, fulgt af Therese og Wilhelm, som bærer Armstagerne, Baduto ud tilvenstre; Gigoti gaaer med Zephyrine ud tilhoire. Da Zephyrine er kommen til Udgangen, vender hun pludselig om, iler hen til Therese, som gaaer sidst ud, griber hende raft om Armen og fører hende frem i Forgrunden).

Zephyrine (med raft Bestemthed).

Til han har Slottet forladt

Jeg bliver her!

(kysfer Therese og viser at hun skal gaae).

Dg nu god Nat!

(hun kaster sig paa Divanen og slumrer nynnende ind).

Credie Act.

(Samme Decoration. Morgenrøde.)

Første Scene.

Zephyrine som ligger sovende paa Divanen, begynder at bevæge sig og nynne halvt isøvn. Lyden af en Dværgdrivers Horn i det Fjerne vækker hende, hun springer op og seer sig om.

Arie.

I mild og rolig Morgenrøde
De fjerne Bjerges Toppe gløde,
Og Hyrden i dustende Bang
Hilser Dagen med Skalmeciens Klang.
Ha, hvor man fri seer Verden skjon!
Men stille! min Morgenbøn!

(fremtager sin Rosenkrands, knaler og kysser den.)

Hellige Gudsmoder!

Et ydmygt Hjertes Bøn sig svinger
Mod Din Trone paa Andagtens Binger!
Jeg veed, jeg vandrer Hovmodis Bei,
Og dog — forlad paa den mig ei!

O, skænk Du naadig, ved min Kunst,
 Mig Livets Lykke: Mængdens Gunst,
 Hellige Gudsmoder!

(reiser sig.)

Og nu til Kamp mod Falskheds Magt!
 Jeg sprænger den Plan han har lagt!
 Sin Kunst han forsager, sin Eed han vil bryde
 For i Overflod Livet at nyde?

Men nei,

Han følge mig skal,

Hvis ei

Jeg sværger hans Fald!

Denne Smerte

I mit Hjerte

Forraader en Ild, som i Løndom frembrød —

Og den skulde

Møde Kulde

Hos ham, som ved Suk har opflammet dens Glød?
 Nei, nu til Kamp mod Falskheds Magt! o. s. v.

(hun læner sig grublende op til en af Balconens Piller.)

Anden Scene.

Zephyrine. Therese.

Therese (kommer fra venstre Side, nærmer sig til Zephyrine
 og berører hendes Arm). God Morgen!

Zephyrine (farer op). Ah, hvor er han? — hos Greven?

Therese. Nei, Greven vil ikke see ham inden Gigoti har skaffet alle de Dplysninger, han kan tilvebringe, og for at undgaae det paa en god Naade, skal der holdes Klapjagt, som han kan more sig med. (seer ud over Valustraden.) Bønderne samle sig alt i Haven.

Zephyrine. Gigoti — Gigoti, ah hvad Dplysning kan han skaffe?

Therese. Noget maa han dog have opdaget. Greven, som har været oppe hele Natten, sendte ham strax i Aftes et Brev, og for et Dvarteer siden kom den Gamle, ganske forpustet og forlangte strax at blive indladt, fordi han bragte vigtige Efterretninger.

Zephyrine. Han! — ha ha ha! (heftig). Kun jeg er istand til at affløre Bedrageriet, og det skal jeg!

Therese. Tys, der er Gigoti.

Tredie Scene.

De Forrige. Gigoti, som er i Skjole og Pantalons, træder meget alvorlig og dybsindig ind fra venstre Side.

Zephyrine. Med et Ansigt hvori der ligger store Tildragelser. Pas paa, han har Traaden.

Gigoti (seer dem, træder meget heitideligt imellem dem og siger med dampet Stemme). Baduto er Grev! gammel Herr' veed alt, et toute l'affaire (peger paa sin Pande.) là, là! — Enfin, Baduto er sin Søn.

Zephyrine (til Therese). Sagde jeg det ikke? (til Gigoti). Og det har De opdaget?

Gigoti. Det 'ar jeg opdage, oui; i denne Nat, mes enfants, i denne 'ersens Nat.

Zephyrine. Og hvorledes?

Gigoti. Jeg 'ar 'olde Forhør paa min 'eel Trupp' og fundet deux témoins — c'est à dire, to Vidnere, som 'ar seet 'am 'ave den Kryds fra 'ans Barnebeen, saa lill' bitt' og lige op til 'an (viser med Haanden.) peu à peu er voret store Mand, som han er nu den Slynge! — ah malheur à moi! — l'aimable jeune comte, vilde jeg sige.

Zephyrine. Og hvad er det for to Vidner?

Gigoti. Den Gen: min Parterr'-Controlleur, den vénérable Mad. Galotte. 'un 'ar dandse Venus med Baduto som smaa Amor, da 'un var et Par fyrgetyv' Nar; 'un 'ar spille Ekferinde med 'am i Pantomime da 'un var gamlere, og nu, 'un er meer gamlere, 'un syer 'am Balliet paa all' 'ans Dragter — oh, 'un kjende 'am mege, mege godt! Den Andre: min Jocko — (til Therese.) vieux coquin, tre tyv' Gang' Nar; 'an spille Abekat — ah, som en

Engle! — 'an 'ar lært den unge Grev' gjør' Abekatte ogsaa, og 'an siig, at Baduto 'ar altid bær' den Kryds af Diamant undre sin Abekatte-Hud. Comme ça, point de doute.

Therese. Destoværre.

Zephyrine (heftig, med flyvende Tunge). Og om Alverdens Abekatte saa sværge, at han er født med Korset paa, jeg siger: han er, han kan, han skal ikke være Greve! Denne forvovne, brillante Dandsers skulde pludselig kastes ud af sin glimrende Bane og blive — ah!

Gigoti (henrykt til Therese, pegende paa Zephyrine). 'un 'ar seu! det er en Fyr! — pirr! (til Zephyrine.) Mon ange, tage Dig iagt — ton coeur! Du effere 'am!

Zephyrine (but). Om saa var! har han ikke tryglet om min Kjærlighed? (mere levende.) Derfor vil jeg heller ikke bedrages; han følger med, (bestemt) eller jeg dræber ham.

Gigoti (angstlig). Halte! iff' gjør' saa! Dræb Grev' sin Søn — uh! (affides til Therese.) 'un er Mand for den Ting. (til Zephyrine.) Still', mon bijou, still'! vi skal tag' herfra om en Tiim.

Zephyrine. Hvorfor saa snart?

Gigoti. Naadig Herr' vil hav' det og jeg vil hav' det ogsaa. Blive jeg her længere, diable! bien possible, min 'eel Selskab den ene paa den andre

vil bliv' Grevbarn. Vi reise langt borte — (i Directeurtone.) et toute à l'heure, Mademoiselle! Entendez-vous?

Zephyrine. Nu vel, jeg er færdig!

Therese (griber hendes Haand). Hvad? De tager bort?

Zephyrine (trykker Haanden; rolig). Med ham, med ham. — Hurtigt af med denne Dragt og i min egen: den giver mig en Magt over hans Hjerte, som han ikke kan modstaae. Han skal boie sig for min Villie. Alting færdigt til Reisen, Hr. Directeur!

Gigoti. Det er, det er!

Zephyrine. Godt! jeg og Baduto komme inden en Time. (iler ud med Therese tilvenstre.)

Fjerde Scene.

Gigoti alene, raaber efter hende.

Han komn' iff! — Cependant, lad hende forseg'! Pour moi, jeg maa i den Sag vær' Diplomat og slet iff' gjør' noge Ting. Jeg vil ham iff' see førend jeg ganske bestemt vide om 'an er Grev' eller Gavstrif! — er 'an Grev', jeg boie mig neer i Støv — hon! — er 'an Gavstrif, 'an hör' igjen til min Selskab — hon! Derfor en tout cas — jeg skynd' mig herfra! (vil gaae ud tilhøire.)

Femte Scene.

Gigoti. Baduto. Tre Jægere. En Tjener, som bærer en stor Kurv med Flasker og Glas.

Baduto (endnu udenfor). Herind med Vinen!

Gigoti. Ciel, han er der! Que faire? — ah, denne Bei! (søger forgjæves at klatre over Balustraden.)

Baduto (som træder rast ind med Jægerne). En god Jæger maa ikke bryde op fastende, og mine Bønder — (gaaer hen imod Balustraden.) For Fanden, Mr. Gigoti, min Directeur — har været. Som De var faldet! De gaaer med paa Jagt.

Gigoti (som gaaer fra Balustraden da han bliver opdaget). Monsieur — Hr. Gre — jeg vide iff' hvad jeg for Dienblik skal tituleer, men excusez — jeg — (vil ile ud). gaa min Bei bort.

Baduto (griber ham om Armen.) De vil bortføre min lille Zephyrine, min Tilbedede, min Engel — De bliver! Det er første Gang, jeg er saa lykkelig at invitere Dem til et lille Jagtpartie, som — (viser ham Kurven.) tegner til at blive særdeles behageligt — encore, De bliver! — Kom hid! min egen Skyde-tasse, (hænger den om ham.) mit Gevær —

Gigoti. Pardon, jeg aldrig har skydet.

Baduto. De skal skyde — (ryster hans Haand.) forstaaer De, elskværdige Hr. Directeur, De skal —

Harer, saa store som De selv. Eller — (ubfordrende.)
maaskee vil De heller skyde paa mig?

Gigoti (smidig). Du tout, du tout, charmante
unge Ben! Jeg vil — (affides.) faire bonne mine à
mauvais jeu! — (heit) jeg vil — (lapsket.) gjør' alt
hvad min naadige Herr' befal og — he he he, med
store Fornøielse.

Baduto. Bravo, Hr. Directeur! (tager Kurven og
lober hen til Balustraden.) Holla ho! Klappere derne!
pas paa, nu komme Glædens sorte Engle! (kaster endel
Glasfer ned, som modtages af Bønderne med Hurra.)

Gigoti (med Beværet i Haanden, sætter Hatten paa og beseer
sig). Hvilke Postyr! — moi, chasseur — eh! (Baduto
er kommen tilbage med Kurven, har uddeelt Glas og rækker nu et til
Gigoti, som farer tilbage.) Mon ami, driff' denne Liv —
(benlig.) jeg kan iff', excusez!

Baduto. En Jæger! (stamper). Allons, courage!

Gigoti (griber hurtigt Glasset). Jeg driff', jeg driff'
een, to — mange Glas — 'urra!

Baduto og Jægerne. Bravo!

Baduto (til Tjeneren). Skjænk i, Slyngel! (Tjeneren
skjænker og tager siden Glasene for at fylde dem.) Mine Herrer,
paa Glæden i alle Skikkelser!

Baduto. Gigoti. Jægerne.

Hurra!

(tømme Glasene.)

Bønderne (i Haven).

Hurra!

Baduto.

Dg nu en lystig Sang!

Baduto og Jægerne

(fra Balustraden ned til Bønderne).

Vier Dagen til Jubel ved Hornenes Klang!

(I Haven blæses muntert i Hornene.)

Baduto.

Wise.

1.

Herlig er Jægerens Lyst!

Bøssernes Knalden,

Hornenes Gjalden

Fylde med mandig Begeistring hans Bryst!

Overalt, hvor hans Dje seer Bytte,

Er der Fryd for den dristige Skytte,

Dg som Længslen et Dnsse opnaaer,

Strax et nyt for den tryllende staaer!

Halloh!

Gigoti og Jægerne.

Halloh!

(de vedblive nynnende at accompagnere det Følgende.)

Baduto.

Livet er Jagt!

Lystigt fremad, ei Blikket tilbage!

Uforsagt!

Lift og Magt!

For sin Lykke i Flugten at tage — ha ha!

Kjækt man maa efter den jage!

Trariro, trara!

Ha ha ha, husja!

Gigoti og Jægerne.

Kjækt man maa efter den jage!

Trariro!

Halloh!

Ha ha ha ha ha!

Husja!

(de klinker og drifke.)

Baduto.

2.

Modets og Frihedens Fæst,

Rast gjennem Skoven,

Sorgløs, forvoven,

Meuten at følge paa vrinskende Hest!

Husch! bag Krattet er Dyret forsvundet —

Bild Galop! snart det's Spor er gjenfundet!

Snedig Driftighed baner sig Bei,
 Krattet følger, men standser den ei!

Halloh!

Gi g o t i og Jæ g e r n e.

Halloh!

o. s. v.

Sjette Scene.

De Forrige. Wilhelm og Therese fra venstre Side.

Septet.

Therese. Wilhelm (med dæmpet Stemme).

Hr. Greven ønsker Hvile,

Derfor vi heer Dem, ile —

Baduto.

Med at tae bort herfra?

(gaaer imellem dem; galant ibet han tager Thereses Haand.)

Hver Bøn af Skjønheds Læbe

At møde jeg vil stræbe —

Wilhelm (støbt).

Begynder Jagten da?

Baduto (med et skarpt Blik paa Wilhelm).

D ja!

(ibet han atter vender sig galant til Therese.)

Tillad blot at jeg siger

Den yndigste blandt Piger —

Wilhelm.

Therese, gaa Din Veil!

Baduto.

En Broder kan vel høre
Mig Cour til Søstren gjøre?

Wilhelm (heftig).

For Fanden, Herre, nei!

Baduto (med Ironie).

Ei ei!

(kaster sig for Thereses Fodder.)

Ha, jeg, med Spot mod driftig Brede,
Vil Skjønhed knælende tilbede!

Therese (vil rive sig løs).

Tillad, jeg gaaer.

Baduto (kysser hendes Haand).

O nei, bliv her!

Wilhelm (opbragt.)

Dg, kaldt til Strid af Wrens Stemme,
Jeg kunde, vogt Dem, let forglemme —

Baduto (reiser sig).

Hvad, tør jeg spørge?

Wilhelm (tsinger sig).

Hvor vi er.

Baduto (fornem).

Ja saa!

Gigoti (affides).

Her en querelle vi snart kan faae!

Baduto (affides).

De maae see, at jeg som Greve
Har Bonton, Maneer og Pli;
Mærker man, jeg veed at leve
Da hver Tvivl er strax forbi!

Therese (til Wilhelm).

Broder, skaan den ædle Greve,
Dæmp Forbittrelsen og tie!
Bed i eensom Ro at leve
Jeg for Haan mig vil befrie!

vov

Wilhelm (affides til Therese).

Hans Ord mit Hjerte sønderreve!
Til Dig saa frækt et Smigerie!
Dg var han tusind Gange Greve,
Han ei for Straffen skal gaae fri!

Gigoti (til Baduto).

Huske paa, De være Greve
Dg gjør inge Klammerie!
Vil De nu, da De skal leve,
En Duel Dem styrte i?

Jægerne (indbyrdes).

engang. Han vil jage, drikke, leve,
 Og gjør Cour med stort Genie —
 Han er Greve!
 Nu min Tvivl er ret forbi!

Baduto (griber Thereses Haand; i Extase).

Ha, fortryllende Mø
 Om det end var at døe
 Dog Din himmelske Skjønhed jeg hylder!

Wilhelm (rasende, idet han river hende bort).

Vi forsøge det vil!
 Med Forbittressens Ild
 Deres Frækhed mit Hjerte opfylder!

Therese (kaster sig imellem dem med dampet Stemme).

Broder, ypp ei en Riv,
 Som kan koste Dit Liv
 (til Baduto pegende paa Sidedøren.)

Huff paa ham hvem De Agtelse skylder!

Wilhelm. Baduto.

De til Regnskab skal staae!

paa Therese. Gigoti.

D vær stille og gaae!

Wilhelm. Baduto.

Jeg min Harmе vil kjøle

I Fornærmerens Blod;

Han skal føle

Jeg er Mand af Gre og Mod!

Gigoti (til Wilhelm).

De 'ar lade 'am føle,

De er Mand, som 'ar Mod;

Pourquoi kjøle

en-
gang. Votre rage nu i 'ans Blod?

Therese (til Wilhelm).

Du har ladet ham føle,

At Du mangler ei Mod;

Hvorfor kjøle

Da Din Harmе nu i hans Blod?

Jægerne (til Baduto).

De har ladet ham føle,

At De mangler ei Mod;

Hvorfor kjøle

Deres Harmе nu i hans Blod?

Syvende Scene.

De Forrige. Zephyrine fra venstre Side, i sin første Dragt.

Octet.

Zephyrine

(træder rast imellem dem).

Hvad skal den Stoien betyde?

(til Gigoti.)

Fortæl!

Gigoti.

'an 'ar gjort Cour til charmante Mamsel,
 Og 'endes cher frère
 'am fige: lad være,
 Saa vi kan vente paa blodig Duel.

Zephyrine

(med et skarpt Blik paa Baduto).

Ha, er det Sandhed?

Baduto (henrykt).

Fortryllende Dragt!

Indtagende Under! —

D tilgiv en Synder,

Som bøier sig ydmygt for Kjærligheds Magt.

Zephyrine.

Af min Harmes stolte Blikke
 Den Troløse greben staaer;
 Bravo! bravo! han dog ikke
 At løsrive sig formaaer!

vvd

Baduto.

I de stolte Flammeblikke
 Krænket Elskovs Harmes staaer.
 Kjæk og stjøn! — med Trods jeg ikke
 Her at væbne mig formaaer!

Therese. Wilhelm. Jægerne.

Han ved hendes stolte Bliffe
Som af Trolddom greben staaer.
Det er Elskov! Trods ham ikke
At beskytte her formaaer!

engang.

Gigoti.

Nom de Dieu! hvor 'endes Bliffe
Den Krabat til Hjerte gaaer!
Quel bonheur ifald 'an ikke
Sin amour til 'end modstaaer!

Zephyrine (hvidstende til Gigoti).

Hersra De Truppen maa befale,
Beredt til strax at drage bort!

Gigoti (hvidstende).

Très bien!

Zephyrine (til Baduto).

Lillad at jeg med Dig maa tale.

Baduto.

Det gaaer ei an!

Zephyrine.

Kun ganske kort.

Baduto.

Jeg skal paa Jagt.

Zephyrine (spodst).

Ah, Tidsfordriv!

(bestemt).

Farvel! vi sees ei meer (vil gaac.)

Baduto (griber hendes Haand).

D bliv!

(han taler sagte med Gigoti og Jægerne).

Zephyrine

(hvidstende til Wilhelm og Therese).

Sørg for at inden et Dvarteer

Hr. Greven er her —

Wilhelm. Therese.

Men —

Zephyrine (afbryder).

Gi meer!

Baduto (til Jægerne).

Naar jeg først har for Kjærligheds Trone
Mit Offer med Ydmyghed lagt,
Da skal Hornene atter tone
Dg kalde vor Skare til Jagt!

(sagte, stottende til Zephyrine.)

D, jeg for min List

Bil vist

Dig vinde tilsidst!

(hoit.)

Snart skal Hornene atter tone
Dg kalde vor Skare til Jagt!

Zephyrine (affides).

Jeg ham styrter fra Overflods Trone,
Han til sig ved Trædfshed har bragt,

Men jeg nok skal hans Fald forløse
 Ved Elskovs fortryllende Magt!

(Hvidstende til Therese og Wilhelm.)

O, jeg ved min List

Skal vist

Ham fange tilsidst.

(som før.)

Ja, jeg nok skal hans Fald forløse
 Ved Elskovs fortryllende Magt!

Jægerne.

Naar De først har for Kjærligheds Trone
 Med Ydmyghed Dffret nedlagt,

Lad da Hornene atter tone

Og kalde vor Skare til Jagt!

(indbyrdes hvidstende).

Bed Elskov og List

Hun vist

Ham fængsler tilsidst!

(heit).

Lad da Hornene atter tone

Og kalde vor Skare til Jagt!

Therese. Wilhelm (til hinanden).

Han maa knæle for Kjærligheds Trone;

Hun over hans Hjerte har Magt!

Jeg tør haabe at Held vil krone

Den ukjendte Plan, hun har lagt!

(hvidstende.)

Hvis han har brugt List

Hun vift

Ham fanger tilsidst!

(som før).

Jeg tør haabe at Held vil krone

Den ukjendte Plan hun har lagt!

Gigoti

(lægger Gevær og Skydetaske.)

Eh bien, lad nu kun 'ornene ton',

Jeg slipp' for at komme paa Jagt,

Og maaskee kan jeg Hr Patron

Bed 'end faae igjen i min Magt!

(hvidstende til Therese og Wilhelm.)

Om 'an 'ar brugt List

Hun vift

'am fanger tilsidst!

(heit.)

Eh bien, lad nu kun 'ornene ton',

Jeg slipp' for at komme paa Jagt!

(Therese og Wilhelm gaar ud til venstre; Gigoti og Jægerne til højre)

Ottende Scene.

Zephyrine. Baduto.

Zephyrine (betragter ham et Dieblig med stolt Foragt). Forræder!

Baduto. Zephyrine, Du gjør mig Uret!

Zephyrine. Uret! — 3 Aftes bad Du mig at forlade den Glands, der blev mig paatvunget, og nu har Du tilranet Dig alt, hvad Du vilde, jeg skulde frastige mig. Hvorfor? for at kaste Dig for Fodderne af en Anden.

Baduto (heftig). Nei! (lavset.) En Spøg; jeg vilde kun vise, at jeg er Cavaleer, har Levemaade. Adelsmand, ung, rig — elskværdig, og ikke siige en smuk Pige nogle Artigheder? hvor vil Du hen, Zephyrine? det er Tone! Men jeg elsker Dig, saa heftigt, saa glødende — Ah, Du seer jo i dette Dieblik hvor stor Din Magt er over mig. Glæder jeg mig ved at være Greve, det er fordi —

Zephyrine. Greve! — Du? — bah! — Dette Kors —

Baduto (fast). Er mit, fra min tidligste Barn- dom; jeg kan bevise det saa klart, at jeg ikke frygter mindste Indsigelse.

Zephyrine. Og Zigeunerinden, Din Moder?

Baduto. Moder? (letsindig.) hvorfor Moder? hun kan jo have fundet mig —

Zephyrine (ironisk). Stjaalet Dig!

Baduto (som før). Hvorfor ikke?

Zephyrine (med udbrud). Usling! Du foragter Din Moder? Du paadigter hende en Forbrydelse imod Dig — Dig, hendes Barn? — ah, jeg foragter Dig!

Baduto (stamsulb). Tilgiv — (med Umhed.) Zephyrine!

Zephyrine. Og hvad kan det hjælpe Dig? Zigeunerens Lidenskab, hans Lettind — (med Energie.) hans Troløshed er indgroet i Din Sjæl og tindrer ud af Dit lynende Blik. Om Du en kort Tid kan skuffe Andre, mig skuffer Du ikke; jeg kjender Din vilde Natur — af, det er jo i den jeg elsker Dig.

Baduto (griber henrykt hendes Haand). Du elsker mig!

Zephyrine. Ja nu føler jeg det, men ogsaa at jeg kan hade Dig! Kast denne Maske, vær hvad Du er og følg mig!

Baduto (med Overraskelse, heftig). Nei! — jeg har Ret til at være hvad jeg er bleven, og vil blive ved at være det, for at overøse Dig med Rigdom, Fornøielse — (levende.) Jeg gjør Dig til Grevinde!

Zephyrine. Farvel.

Baduto (opbrusende, stamper). Dumme Tøs, vil Du bortstøde Din Lykke?

Zephyrine (hoverende). Ziguener! (rolligere, idet hun tager hans Haand.) Følg mig!

Baduto. Nei!

Zephyrine (kold idet hun vender sig). Vi sees ikke meer —

Baduto (griber hende heftigt om Armen). Bliv — bliv!
 Det er for Din Skyld jeg griber Lykken, og Du skal
 dele den med mig — Du skal — eller —

Zephyrine (rolig). Hvad?

Duet.

Troer Du, jeg frygter for Din Harme?
 Min Kraft for Din ei bøier sig!

Baduto.

Riv Dig ei ud af mine Arme,
 Men deel det Held, som vinker mig!

Zephyrine.

Ha, sküde Dit Bedrag jeg sküde
 Hvad mit Talent har alt mig bragt?

Baduto.

Du straalet skal i Glands og Pragt,
 Man vil beundrende Dig hylde!

Zephyrine (stolt).

Gjør man det ei?!

Zephyrine.

Hver Dag til ny Triumf jeg iler,
 Min Kunst mig fører Seirens Bei;
 Hvor jeg mig viser Glæden smiler,
 D med Dig — hvo var salig som jeg?!

Baduto.

Min Lykkes Stjerne venligt smiler,
 Til Glands og Rigdom gaaer min Bei;

Baa tusind Glæder Diet hviler,
 Dg med Dig — hvo var salig som jeg?!

Baduto (med Umhed).

Forsag dog et Liv, hvori Glæden er Dromme,
 Der svinde naar Ungdommens Ild har sig lagt,
 Dg kom for det perlende Bæger at tømme,
 Som Lykken har fyldt og min Elskov Dig raft!

Til Salighed, tryllende Dvinde,
 Forklares da Glæden for Dig,
 Ei meer den i Drom skal forsvinde,
 Du har den — og har den ved mig!

Zephyrine (ilbfuld).

Nei!

Hvad jeg greb med Begeistringens Ild
 Er ei Drommens gjøglende Spil,
 Dg med Kjæthed jeg seer mod det Fjerne,
 Thi daler min Stjerne,
 Luffer Døden mit Die til!

Baduto.

Du for Rigdom og Hoihedens Glands
 Dffrer ei den blændende Krands,
 Som kun smykker den Unge, den Sagre,
 Men visnet vil slagre
 Bort i Høstvindens barffe Dands?

Zephyrine.

Jeg vil det ei! — Farvel!

Baduto (benlig).

Forlad mig ikke!

Zephyrine (kold, med et gjennemborende Blik).
Vil Du da blegne meer for mine Blikke!

Baduto (lidenskabelig).

Ha, trodsige Pige, den Mand,
Som har deelt Dit Held i Livet,
Som Dit Hjerte Du har givet —

Zephyrine.

Vil jeg glemme — hvis jeg kan!
(vil ikke ud).

Zephyrine.

Forgjæves! — skal jeg Dig bønhøre,
Din Sjel maa stolt forsage Svig;
Kun Anger mit Hjerte kan røre!

(bydende).

Bekjend, Du har bedraget mig!

Baduto (griber hendes Haand).

Nei, hvorhen end mig Skæbnen vil føre,
Jeg for Din Villie bøier mig!
Vær min! jeg tør Dig tilhøre!

(synker paa Knæ).

Tilgiv, jeg har bedraget Dig!

Niende Scene.

De Forrige. Greven. Wilhelm. Therese.

Qvintet.

Greven. Wilhelm. Therese

(komme sagte fra venstre Side).

Stille, stille

Vi lytte ville!

(de skjule sig bag Blomstertrapperne).

Zephyrine (da Baduto har reist sig).

Nu vel, det Kors —

Baduto (bestemt).

Er mit.

Greven. Wilhelm. Therese.

Er hans?

Zephyrine.

Er Dit?

Baduto.

En Gave af min Moder, ja!

Zephyrine.

Saa har hun da —

Baduto.

Nei, nei! ved Bytte, men ei ved Ran

Hun fik det.

Greven. Wilhelm. Therese (affedes).

Gud!

Zephyrine.

Forklar hvordan!

Baduto.

Som Markententerste mellem Croater
 Hun i et Slot, hvorfra franske Soldater
 Bar jagne ud, en Bugge saae,
 Hvori et Barn med Korsset laae.

Greven (i levende Bevægelse).

O, hører I?!

Therese. Wilhelm (holde paa ham).

For Guds Skyld, ti!

Zephyrine.

Hun tog det?

Baduto.

Nei, hun har det kjøbt!

En Amulet af Kobber støbt,
 Med hendes Navn og Fødeegn,
 I Hieroglypher og dunkle Tegn,
 Et sjeldent Stykke,
 Som altid bringer sin Eier Lykke,
 Den skænkte hun Barnet igjen!

Wilhelm

(styrter frem, fulgt af Greven og Therese).

Tal, tal!

(river Medaillonen frem fra sit Bryst).

o siig, er det den?!

Baduto (overrasket).

Hvad?!

(seer paa Medaillonen).

Disse Charakterer her —

Jeg dem forstaaer — ja, den det er!

Greven.

D, saa har Himlen hørt min Bøn!

Du er min Søn!

Wilhelm.

Jeg Deres Søn?!

Therese.

Han Deres Søn?

Greven.

D Gud, hvad ligner nu min Lykke,

En Søn jeg i min Frelser fandt!

D, lad mig til mit Bryst Dig trykke;

Alt Kjærlighed mig til Dig bandt!

Therese.

D Gud, hvad ligner nu vor Lykke!

Det sidste Glimt af Sorg forsvandt!

Som Søn han til sit Bryst kan trykke

Den, hvem alt Omhed til ham bandt!

Wilhelm.

Hvad har jeg hørt, o hvilken Lykke,

Jeg her igjen en Fader fandt!

D, lad mig til mit Bryst Dem trykke;
 Alt Kjarlighed mig til Dem bandt!

Baduto. Zephyrine.

engang.

Der seer Du, om sit simple Smykke

{Min} arme Moder har sagt sandt:
 {Din}

Det har alt bragt sin Eier Lykke,

Saa lad for vor det være Pant!

Therese

(iler til Balustraden og vifter med sit Lerfløde).

Kom Alle her,

Den rette Søn nu fundet er!

Greven.

D Gud, hvad ligner nu min Lykke, o. s. v.

Therese.

D Gud, hvad ligner nu vor Lykke, o. s. v.

Wilhelm.

naa engang.

Hvad har jeg hørt! o hvilken Lykke, o. s. v.

Baduto. Zephyrine.

Der seer Du, om sit simple Smykke, o. s. v.

Tiende Scene.

De Forrige. Bønderne. Strax efter Gigoti.

Finale.

Bønderne (ilende).

Den rette Søn nu funden er?

Greven (vegende paa Wilhelm).

Ja, han staaer her!

Bønderne.

Han! han!

(bryde jublende ud, idet de slokke sig om Wilhelm, som henrykt omfavner Therese).

Hurra! det er en Herre, som elske vi kan!

Til Lykke! til Lykke! han leve! han leve!

Det er en Mand,

Som vil hædre sin Stand!

Hurra igjen for vor unge Hr. Greve!

Gigoti

(med Dverstraffe, trænger sig frem).

Jeg, Monseigneur, nu gaae min Bei,

Men jeg Dem aldrig glemme — nei!

Zephyrine. Baduto (Haand i Haand).

Dg vi vor gamle Pagt fornyer

Dg gaaer med Dem paa Eventyr.

Gigoti.

Badut'! saa Du er Grev' ei meer!

Greven.

Nei, her min brave Søn Du see!

Gigoti.

Hvordan?

Greven.

Det undrer Dig?

Gigoti.

Slet iff!

Den gamle Stauff — ah, store Strik!

Jeg aldrig 'ar begrabt' hvorfra

'an fik den Søn — ha ha ha ha!

For, som jeg veed, 'ans Kon' var død

For lille Wilhelm kun' bliv født!

Wilhelm (henrykt til Therese).

Ha, hører Du!

Therese (unbøselig).

O Wilhelm, ti!

Greven (trykker deres Hænder).

Vi skal see at faae Lys heri.

Gigoti.

Jeg gratulerer, min ung' Herr Ven! —

Hr. Grev' — jeg komme nok igjen!

(gaaer med Zephyrine og Babuto).

Greven (omfavner Wilhelm og Therese).

{ Elfte Born }	ved	{ Eders }	Hjerte,
{ Elfte Fader }		{ vort }	

{ Vil jeg }	glemme Fortids Smerte
{ Skal De }	

Og see Livets Aftenrøde

Tillidsfuld og glad imøde!

(Bandens Musik høres i Haven).

Gigoti. Baduto. Zephyrine. Equilibris-
sterne (i Haven).

Med freidigt Mod og Munterhed
Til Livets raske Kamp affted!

Levvel!

I Hjernet vi søge vort Held!

Grevén. Wilhelm. Therese.

Vi glade her i landlig Fred

Kun leve vil for Kjærlighed!

Farvel!

Bed Arnen vi fandt Livets Held!

Zephyrine

(stifter Hovedet over Balustraden).

Levvel!

Grevén. Wilhelm. Therese.

Farvel!

Gigoti. Baduto og Zephyrine

(som igjen er steget ned).

Levvel!

Alle paa Scenen.

Vi glade her i landlig Fred, o. s. v.

I Haven.

Med freidigt Mod og Munterhed, o. s. v.

(Dækket falder).

